

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Jen svorným Bůh žehnává.“
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Číslo (No.) 17.

Sobota (Saturday) 20. 4. (April) 1985

Hlas věřících ke kněžím v Československu

Děkujeme vám, že ve velké většině věrně a obětavě pokračujete ve velkém díle našeho prvního slovanského arcibiskupa svatého Metoděje. Jsme vděční, že vás máme, a prosíme za vás denně, abyste přes všechny překážky nadále plnili výzvu našeho Spasitele Ježíše Krista: „Budete o mně vydávat svědectví!“

Avšak velice nás bolí, že někteří kněží dosud neodešli ze sdružení „Pacem in terris“, které je od r. 1982 církevně zakázané. Nás, kteří máme rodinu, vybízíte ke statečnosti ve víře a to i za cenu každé oběti, ale kde je vaše statečnost? Čeho

se bojíte? Jaký příklad nám dáváte?

Proto v jubilejním roce sv. Metoděje, který vynikal velkou věrností sv. Otcí, zamyslete se, jak je to s věrností vaší!

Proto voláme k vám, kteří jste dosud neuposlechli hlas svého kněžského svědomí:

1. Sdružení PIT je u nás pákou vlády, vedené ateistickou ideologií komunistické strany tak, jako ROH podle slov tajemníka Fojtíka v Ostravě. Jen proto mohl člen předsednictva vlády Matěj Lúčan prohlásit: „Kdo je proti sdružení Pacem in terris, je proti vládě!“

2. Sdružení PIT maskuje ateistickou diktaturu zamlčováním útisku svobody náboženské, neprávem omezené na minimum!

3. Sdružení PIT zneužívá slova mír ke kolaborantství s diktaturou bezbožectví. Mír nemůže být zbabělým přijímáním nynějšího útisku s mnohými nespravedlnostmi, které jsou páčány na věřících naší vlasti.

4. Sdružení PIT zneužívá Bible a druhého vatikánského koncilu ke zdůvodňování své nekritické kolaborace s diktaturou ateistickou, jako by všechny církevní dokumenty nezduřazňovaly, že spravedlivý mír je možný jen při všestranné spravedlnosti v řádu Božím, ale nikdy v řádu ateistickém.

5. Sdružení PIT rozdvouje, rozbíjí jednotu kněžstva a věřících tím, že se vydává v Církvi za hlavního, ne-li jediného bojovníka za mír. Tím staví do nesprávného světla všechny ostatní, zvláště těžce ukrivdění.

6. Sdružení PIT svým nekritickým kolaborantstvím s ateistickou diktaturou ovládá ubohý zbytek naší knižní produkce.

7. Sdružení PIT zneužívá našich „Katolických novin“ jak českých tak i slovenských k své propagandě. Pro nás věřící je velmi zahanbující, že máme pouhé tři listy (!) našich „Katolických novin“, zatím co vycházejí stovky periodického tisku, který je bohatě vybaven.

A naším dalším velkým zklamáním je, že je tam mizivě málo toho, co potřebujeme, ale opakujeme se tam znovu a znovu to, co už jsme četli v denním tisku, a pak jsou tam zprávy, které nás urážejí, když bezostyšně se tam referuje o různých zasedáních tohoto zakázaného kněžského sdružení.

Tato bezostyšnost vrcholí v tom, že na poslední stránce tiráže se uvádí: „Katolické noviny vydává s církevním schválením Česká katolická Charita“.

Proto jsme napsali na arcibiskupství do Prahy dotaz, jak je to možné, že se těmto novinám dává církevní schválení. Bylo nám oznámeno, že Otec kardi-

JAN PAVEL II.

NA SVÁTEK SV. CYRILA A METODĚJE

14. února, ve výroční den smrti svatého Cyrila a liturgický svátek našich slovanských věrozvěstů, papež Jan Pavel II. zahájil jubilejní rok smrti svatého Metoděje, jeho bratra. V bazilice sv. Klimenta, v níž byl Cyril r. 869 pochován, sloužil mši svatou spolu s biskupy a kněžskými pocházejícími ze zemí, v nichž svatí bratři soluští kázali evangelium; byli to mj. vyšší arcibiskup sjednocených Ukrajinců mons. Lubačivskij, slovenští arc. Tomko, gen. sekretář Rady biskupského synodu, a Hrušovský, náš Otec biskup Jaroslav Škarvada a dominikán Otec Jiří Maria Veselý, Bulhar archimandrita Eldarov a dva biskupové z Jugoslávie. Liturgické vložky zpíval ukrajinský sbor. Liturgická čtení byla řecky, staroslověnsky a latinsky. V obětním průvodu kráčeli zástupci slovanských národů, zahájili jej dva chlapci v makedonském kroji. Obřadu byli přítomni velvyslanec Jugoslávie při Vatikánu, velvyslanec Bulharska při italské vládě a

vedoucí delegace polské vlády pro stále styky se Svatým stolcem.

V promluvě po evangeliu Jan Pavel II. mluvil o díle našich apoštolů a o jejich zásluhách o šíření evangelia a o literaturu všech slovanských národů, opakoval důvody, proč je na sklonku roku 1980 prohlásil nebeskými ochránci Evropy, spolu se sv. Benediktinem, dal je za vzor k následování přítomným studentům římských církevních učilišť, jak se připravovat na budoucí kněžskou práci, a skončil slovy modlitby umírajícího sv. Cyrila za Slovanstvo.

1100. výročí smrti svatého Metoděje nás dnes sdružuje u hrobu jeho bratra Konstantina-Cyrila a vybízí, abychom se zamyslili nad tím, jak aktuální pro církev je geniální a velkolepé dílo evangelizační, které vykonali. Církev jim za ně vyslovuje svou vděčnost a svůj obdiv.

Kolem poloviny devátého (Pokračování na str. 5)

nál dne 1. listopadu 1982 poslal redakci „Katolických novin“ dopis, kterým redakci zakázal otiskovat v tiráži „s církevním schválením“. Redakce však na to nedbá a dále klame čtenáře, že tyto noviny vycházejí s církevním schválením.

8. Sdružení PIT umlčuje každou kritiku útisku. Nezastane se nespravedlivě souzených a vězněných. Nezastane se žádného kněze, zbaveného státního souhlasu.

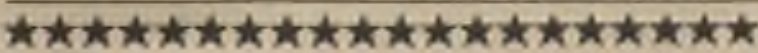
9. Sdružení PIT promrhává mnoho kněžského času a peněz Církve na plané kolaborantské schůzování.

10. Sdružení PIT vyvolává roztržku nejen mezi kněžskými, ale i mezi administrátory některých diecézí, ba dokonce, což vyvolává velké pohoršení mezi věrnými, i mezi některými bis-

kupy, což je zvláště velmi bolestné. Tážeme se vás: Kde je vaše věrnost Sv. Otcí, neboť musíte vědět, že nynější hlava Církve Jan Pavel II. schválil rozhodnutí Kongregace pro klerus, kterým byla v roce 1982 zakázána kněžská sdružení, která ve své činnosti nejsou v souladu s posláním věrného kněze Kristova.

A také vám musí být známo, že prefekt Kongregace pro klerus kardinál Oddi písemně prohlásil, že tento zákaz se vztahuje i na sdružení „Pacem in terris“.

Modlíme se za vás, aby každý z vás pochopil, kde je vaše místo, když se chcete hlásit verohodně k velkému odkazu našeho prvního velkého slovanského arcibiskupa svatého Metoděje.

Sloupek informací

**o nezacelených ranách 40 let
po skončení 2. světové války,
o opačně položených otázkách Američanů
deset let po Vietnamu,
a o nových budoucích starostech USA a Peru
neuspěje-li Reaganova vláda v záchraně
středoamerických zemí před komunismem.**

**Kdo tohle našemu prezidentovi
poradil?**

V rámci výročních hospodářských porad západních demokracií pojedje prezident R. Reagan do Evropy a při té příležitosti si má také západní i komunistická Evropa připomenout 40. výročí konce 2. světové války, vítězství spojenců nad nacistickým Německem a zeměmi t.zv. „Osy“. Samozřejmě, že mají být i nějaké projevy a pokládání věnců padlým, jenomže v tom programování prezidentovy cesty do Evropy někomu na okamžik „vynechal“ selský rozum, když ve jménu „smíření“ dal do programu jen návštěvu německého vojenského hřbitova. To mohlo pana cestovního programátora přece hned napadnout, že příbuzní umučených Židů budou hned protestovat, a US veteráni též. Návštěva některého bývalého koncentračního tábora mohla být přece též zároveň v prezidentově cestovním programu, protože v Hitlerových koncentračních táborech zahynuli i miliony křesťanů a nevěrců, kteří mají dnes v USA také své blízké a

vzdálené příbuzné, a v Evropě padlí US vojáci si prezidentovu návštěvu u příležitosti vzpomínkových dnů na konec 2. světové války zaslouží též.

Vietnamský komplex USA

Před deseti lety skončila také pro americké vojáky nejdelší válka v US dějinách - obrana Jižního Vietnamu, kterou jim politikové zakázali vyhrát. To, co všechno tento nešťastně podniknutý válečný konflikt pro Ameriku znamenal jsme byli - a dosud jsme všichni svědky. Jakmile poslal prezident Reagan US vojáky na Grenadu, už určitě páni novináři mluvili o „druhém Vietnamu“. Totéž bylo s Libanem a sám pan Speaker O'Neill veřejně Američanům připomíná, že prezident Reagan „nedá pokoj“ se situací v Nicaraguy, dokud tam nepošle americké vojáky. Samozřejmě, že mu za takové „třesky - plesky“ musel pográtulovat sám sovětský Gorbačov, když mu nedávno O'Neill šel potřást do Moskvy pravicí. A američtí novináři zase najednou svým čtenářům připomínají, že

„theorie domino“ se v Jižní Asii neuskutečnila ani po pádu Jižního Vietnamu, že Thajsko si svobodu udrželo, jeho hlavní město Bangkok kapitalisticky prosperuje, a tak že to s tím „padavým dominem“ nemusí být pravda ani v Latinské Americe.

Téměř nikde se však nedočtete, jak se USA do války ve Vietnamu vůbec zapletly, že ji Francouzi nemusejí prohrát, kdyby v pravý čas dostali od tehdejší americké vlády potřebná a žádaná letadla, kdyby pak bývali poslechli aspoň zkušené francouzské vojáky, kteří Americe radili, aby tam své vojáky neposílala a sám jihovietnamský prezident Diem, Washington prosil - „nepošlejte nám své vojáky, ale jen lehké zbraně, aby se každá jihovietnamská vesnice mohla ubránit sama. Budeme bojovat třeba dvacet let proti severovietnamským komunistům, ale vojáky nám sem nepošlejte!“ Američané ve své neznalosti guerilové války ani asijské džungle a tím méně komunistického fanatismu se poctivě zaručili, že Jihovietnancům pomohou a tak svůj slib spravedlivě plnili. Možná, kdyby se býval některý zkušený americký diplomat asijského původu pokusil odpoutat Hochiminga od Sovětů, nemusil by býval vidět v USA „novou koloniální“ moc. Jenomže, v Rudé Číně vládl tehdy mocný Mao Ce Tung, ohrožoval Jižní Koreu i Tajvan...Stalo se... Poctiví američtí vojáci, kteří ve Vietnamu srdnatě bojovali se však nemají vůbec zač stydět.

Bojovali dobrý boj, ale páni politici jim jej nedopřáli vyhrát; protahování války pak doma lidi unavilo, Moskvě se podařilo ovlivnit levicové liberální novináře a naivní „píeníky“ nejen v USA, ale tak trochu všude v západních zemích, a tak nakonec US vojáci Jižní Vietnam sice před severními Vietkongy uhájili, ale jakmile jej opustili, podlehl novému náporu ze severu. Laos a Kambodža padly brzy též zcela podle dominové teorie a za jakou cenu na lidských životech! A ti američtí chlapeči nepadli na frontách Jižního Vietnamu určitě nadarmo! Alespoň někteří lidé v USA a ve světě pochopili, jak je komunismus fanatický a krutý!

A Střední Amerika?

Snad jedině toho je třeba litovat, že na místo do Vietnamu, neobrátily USA svou veškerou energii na předejití šíření rakoviny komunismu v Latinské Americe, když už měly své zkušenosti s Castrovou Kubou. Dnes nemusel být v

Nicaraguy u moci marxistický Ortega, ani se nemusel zachraňovat na poslední chvíli Salvador. A měl-li by Salvador jednou padnout do rukou marxistů, mohou být páni US levicovní novináři jisti, že teorie padajícího domina bude stejně pravdivá ve Střední Americe jako byla v bývalé francouzské Indočíně. Cožpak nevidí, necítí a nechápu mistrovské umění sovětských komunistů, jak zaměstnat světovou pozornost a veřejné mínění jinými problémy, když chtějí odpoutat jeho pozornost od věcí, o nichž mají za to, že Západu po nich nic není? Dnes nechtějí Sověti, aby se zajímal o Afghanistan, o Polsko, o vnitřní poměry v SSSR a v satelitech, a tak se roztočily rotačky všech světových novin o jihoafrickém apartheidu a o americkém imperialismu v Latinské Americe. A naši zasloupení (!) páni kongresníci diskutují horečně o pakateli - 14 milionů - na pomoc obráncům svobody v Nicaraguy, kteří bojují za svobodu své země a zároveň tím chtějí ušetřit USA před nedozírnými následky, kdyby se měl marxismus rozlést v zemích Střední a pak brzy i v zemích Jižní Ameriky.

Příznak toho se začíná rýsovat v Peru

Jihoamerická země Peru, velká jako Texas. Nové Mexiko a Arizona dohromady s 19 miliony obyvatel, působí dnes Washingtonu nemalé starosti. Peru je hlavní zemí odkud se podloudně vyváží omamná droga kokain, ničící mentálně i fyzicky životy mnohých mladých lidí v amerických velkoměstech. Ekonomicky je Peru na pokraji propasti. V tomto roce by mělo zaplatit 3.5 bilionu dolarů splátek za nahromaděné úroky ze svého zahraničního dluhu, avšak v pokladně na to má pouze asi 150 milionů dolarů. Cizí banky nechovají vůči Peru

velkou důvěru kvůli guerilové válce marxistů proti stávajícímu režimu, a proto jsou ochotny půjčit mu pouze 300 milionů dolarů místo požadovaných 800 milionů. Skutečný výdělek Peruánců klesl v posledních třech letech o 30 %. Nezaměstnanost dosahuje dnes v Peru 12 % a více než polovina veškeré pracovní síly má pouze částečné zaměstnání a vydělává méně než 50 dolarů měsíčně. Inflace letos dosahuje výše 240 %; ještě v minulém roce 1984 dosahovala „jen“ 113.5 %. Obyvatelstvo venkova se hrne do hlavního města Limy - (čítajícího už 5.5 milionu lidí) - v naději nalézt tam snazší život; žije tam pak na špinavých, bídných předměstích, v chatrčích z plechu, bez elektřiny, bez pitné vody a bez práce. Tamní bída je živnou půdou pro nebezpečné pocity zklamání a beznaděje, jakož i pro násilnosti všeho druhu. Značnou část dnešní ekonomické bídy Peru má na svědomí 12 letá vojenská vláda z let 1968-1980, která svrhla při státním převratě režim civilního prezidenta Belaunde Terryho.

V r. 1980 přiznala svou ekonomickou neschopnost a předala opět vládní otěže Terryemu, kterému je nyní 72 let. Vojenská vláda, podléhající vlivu marxistických universitních profesorů, chtěli přeměnit Peru v „národně-socialistickou zemi.“ Proto znárodnili mnohé soukromé průmyslové podniky a rozdělili tehdy prosperující velké farmy v menší zemědělské jednotky. Znárodněné podniky pak brzy ukázaly naprostou ekonomickou neúčinnost a nízkou výrobu, zatímco zmenšené zemědělské usedlosti procházejí dobou stagnace, nízké produkce a nepřekonatelných finančních potíží. Starý prezident Belaunde Terry pak dal peruánské ekonomii ránu z milosti tím, že užil skromných prostředků své vlády a velkých půjček z ciziny

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drabých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

YDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWDALE AVE. Chicago Ill. 60623

Telefon: 762-2044

Řídí: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.

s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK

111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

April 20, 1985 — Vol. X, No. 17.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu

v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské

V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Možno
objednat
telefonem:
laskavá
a rychlá
obsluha česky
i anglicky

na financování projektu rozvoje amazonské džungle. Tento nákladný projekt se setkal s úplným fiaskem; dnes chybějí peníze na pokračování v začatých veřejných pracích. Země se silně zadlužila, není schopna plnit závazky plynoucí z tohoto dluhu. Specialisté říkají, že spíše měl užít prostředků, které měl po ruce k ekonomickému rozvoji pobřeží Pacifiku, kde mohl dosáhnout jistých úspěchů, ačkoliv méně „spektakulárních“, ale nikdo z nich neříká, proč mu to tedy závčas neporadili. - Vládnoucí vojenská junta na začátku sedmdesátých let otevřela náivně do Peru brány Sovětům. Tehdy Spojené státy totiž odmítly prodat Peru své bombardéry typu F-4 s poukazem na to, že Peru by mělo raději užít svých peněz ke svému ekonomickému rozvoji, a uražení vojáci se proto obrátili na SSSR. Moskva proto hned ochotně dodala Peru zbraně, které si peruánská vláda přála. Dnes Peru vlastní 350 tanků, 50 bombardérů, 25 vojenských helikoptér a několik set nákladních aut i autobusů sovětské výroby. Sice za to dluží Sovětům 1.5 bilionu dolarů, avšak Kreml doposud nijak „nespěchá“ s vymáháním zaplacení této pohledávky, a spokojuje se s povolením peruánské vlády rozšířit v Limě svou „diplomatickou misi“. Podle odhadů západních diplomatů je dnes v Peru 350 sovětských technických poradců včetně 120 vojenských specialistů a v Limě na ulicích je vidět stovky námořníků ze sovětských rybářských lodí, operujících v Tichém oceáně západně od Peru. Všude jsou zakládány sovětsko-peruánské přátelské organizace, města jsou zaplavena marxistickou literaturou ve španělštině, natištěnou v Moskvě, a každoročně 150 nadaných mladých lidí ze špinavých městských čtvrtí Peru obdrží stipendium pro studium v Sovětském svazu. Navíc ještě mnozí důstojníci střední hodnosti odcházejí do Sovětského svazu na vojenský výcvik a komunistickou indoktrinaci. - Vojenští a političtí vůdci dnešního Peru sice mocně zdůrazňují, že jsou silně protikomunističtí, avšak US vláda se obává, že by se tam brzo mohli zmocnit vlády noví důstojníci vyškolení a indoktrinovaní v SSSR. Cizí diplomaté v Limě tyto obavy plně sdílejí.

Kapitolu samu pro sebe tvoří tamní marxističtí guerilové, kteří si dali jméno „Sendero luminoso“ neboli „zářná stezka“ podle zásady, že prý „marxisticko-leninská ideologie otevře zářnou stezku pro

komunistickou revoluci a tím i pro skutečnou sociální spravedlnost“.

Tito fanatičtí teroristé jsou plně rozhodnuti zničit existující sociální strukturu své země, násilím „očistit a osvobodit“ Peru a zbudovat tam marxistický „pozemský ráj“. Ochotný sluch těmto demagogickým slibům nacházejí v horách a v džungli u tamních Indiánů, kteří nemají co ztratit, poněvadž dosud žili ve velké chudobě. Chtějí to tedy zkusit s komunismem, který jim slibuje slunnou budoucnost a stávají se jeho rekruť. V Peru, Indiáni a míšenci tvoří totiž 82 % veškerého obyvatelstva. V r. 1980 se senderisté stáhli do podzemí, aby terorem dosáhli politické přeměny v Peru podle vlastních idejí. V r. 1983 vládní armáda dostala rozkaz tyto teroristy bez milosrdenství vymýt; při bojích mezi oběma stranami doposud zahynulo už asi 6 tisíc lidí. Senderisté nemilosrdně vraždí ty, které podezřívají ze spolupráce s vládou. Doposud se jim však nepodařilo uchytit se v hlavním městě. - Tak dnešní situace v Peru je velmi neutěšená a vážná. Političtí analytisté jednotně říkají, že současně ekonomické potíže Peru a marxističtí guerilové s marxisticky indoktrinovanými důstojníky, příšlymi z Moskvy jsou vážným ohrožením pro další trvání civilní vlády v Peru. V neděli 14. dubna se tam měly konat nové všeobecné volby; toto by se mohlo stát příležitostí pro přípravu dalšího marxistického státního převratu. Situace v Peru dnes dosáhla stadia, kdy tam může „načasovaná bomba“ marxismu kdykoli vybuchnout a USA nastanou nové starosti.

Z ÚŘADOVNY NÁRODNÍHO SVAZU ČESKÝCH KATOLÍKŮ

*Národní pout' do Svatyně
Panny Marie Hostýnské
a sv. Jana Nepomuka Neumanna
ve Washingtonu, D.C.*

Na schůzi ředitelstva NSČK, která se konala 2. března 1985 v 8 hod. večer v chicagském Velehradu, bylo usneseno, že v letošním roce, kdy 6. dubna uplynulo 1.100 let od úmrtí sv. Metoděje uspořádáme společnou národní pout' do naší Národní svatyně ve Washingtoně D.C. Datum pouti bylo stanoveno na neděli 9. června.

Slavnostní českou mši svatou v 11:30 A.M. bude sloužit Otec biskup John L. Mořkovský. Při dostatečném počtu účastníků bude mše svatá sloužena v hlavní chrámové lodi Národní

washingtonské svatyně Neposkvrněného Početí. Při menší účasti přímo v naší Národní kapli.

Vyzýváme všechny bratry a sestry ve víře, aby pokud mohou jednotlivě či ve skupinách se Národní pouti do Washingtonu zúčastnili. V jubilejním svatometodějském roce chceme poděkovat našim svatým věrozvěstům za dar víry, který našim předkům přinesli a kterou pevně věříme, že s pomocí Boží nejen dále zachováme, ale rozkvetlou předáme dalším pokolením. Distriktní svazy NSČK prosíme, aby se činně zapojily do této přípravy a uskutečnění Národní pouti, a aby o ní ve schůzích případně dopisy informovaly své místní členy.

Ti, kteří v červnu r. 1983 ať již z jakéhokoliv důvodu nemohli se zúčastnit slavného posvěcení naší Národní svatyně, mají nyní opět příležitost putovat do ní společně se svými ve víře národními bratry a sestrami.

A jisté i mnozí z těch, kteří byli svědky historické chvíle posvěcení v červnu 1983, jestliže časově a finančně je jim to možné, si rádi ožví nezapomenutelné vzpomínky.

Těšíme se na shledanou v naší Národní svatyni u Panny Marie Hostýnské a prvního amerického svatého českého původu Jana Nepomuka Neumanna z Prachatic.

Ředitelstvo NSČK

Oblastní výbor Čsl. národní rady americké

Vás srdečně zve na:

**VEČER HUMORU
A LEGRACE**

s Vladimírem Škutinou
KDY? v sobotu 27. dubna 1985 v 7:00 hod. večer
KDE? v příjemně útulném sále Velehradu, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago.

Něco k zakousnutí a k svlažení hrdla bude pro Vás také připraveno.

Vladimír Škutina připravil pro svůj zájezd po USA a Kanadě nový program, který Vás pobaví, rozesměje a hlavně dodá lepší náladu do dalších dnů.

V první části programu nám něco poví o Národním divadle, i o historikách hlavně za scénou, z dob 1948 - dodnes.

V druhé části nám bude vyprávět o tom, jak se dělá filmová veselohra - jmenovitě česká - o Vlastu Burianovi, V & W, Oldřichu Novém, jak se dělala komedie po válce a za komunistů, jak v šedesátých letech a jak dnes - v exilu.

A nakonec samozřejmě o humoru vůbec; a pak už budou jen pršet odpovědi na Vaše dotazy - doufáme, že si připravíte peprné - čím záluďnější tím lepší!

Chcete-li ztrávit příjemný večer, užít hodně legrace, přijďte určitě - nebudete litovat!

Dar \$5.00

Na shledanou se těší
**PORÁDAJÍCÍ VÝBOR
&
Vladimír Škutina**

HLEDÁME

zkušeného, výkonného a samostatného AUTOMECHANIKA nejméně s 5 roční zkušeností - svoje vlastní nářadí, znalost elektrických diagnostických přístrojů na hledání různých motorických závad - pasivní znalost angličtiny nutná.

Plat podle znalostí, zkušeností a výkonnosti.

Volejte: ☎ 777-7989

**CESTOVÁNÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ -
kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
návštěvy příbuzných a známých z Československa
i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
A PŘEDPLACENÍM LETENKY**

Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace **VOLEJTE** nebo **PIŠTE**:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA

☎ (312) 524-2244

**Kašpárkovo
loutkové divadlo,**

v sobotu 27. dubna 1985
ve 4 hod. odpoledne
v Masarykově škole
5701 W. 22nd Place Cicero, Ill.

Má poklonka, nazdarek,
klání se vám Kašpárek!!

OBLASTNÍ VÝBOR ČSL. NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ
pořádá

27. dubna 1985 v 7:00 hod. večer
v sále chicagského Velehradu 2657-59 So.
Lawndale Ave.

VEČER HUMORU A LEGRACE
s Vladimírem Škutinou

**PŘIJĎTE SE ZASMÁT,
PORAVIT
A POSLECHNOUT SI
ÚPLNĚ NOVÝ PROGRAM**

K dostání občerstvení,
pečivo, káva a nápoje.

DAR \$5.00

Vstupenky v předprodeji v Berwynu v obchodě p. F. Pancnera
a Cihak World Travel, Inc.

DOBA VELIKONOČNÍ

TŘETÍ NEDĚLE VELIKONOČNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, kéž tvůj lid stále jáásá, — nebot' jsi obnovil mladost jeho duše. — Jako se nyní raduje z toho, — že mu byla vrácena sláva Božího synovství, — tak dej, ať v bezpečné naději na radost věčnou — očekává i den vzkříšení. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ (Sk 5, 27b-32, 40b-41)

Velekněz začal apoštolů vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Zakázali apoštolům mluvit ve jménu Ježíšově a propustili je. Oni odcházeli z velehrady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. ČTENÍ Z KNIHY ZJEVENÍ SVATÉHO JANA (Zj 5, 11-14)

Já Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem volání velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců — bylo jich na miliony a stamiliony — a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby byla uznávána jeho moc, bohatství, moudrost a síla, a aby mu byla vzdávána čest, sláva i chvála!“

A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, celý vesmír jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ a starci padli a poklonili se.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 21, 1-14)

Ježíš se opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto:

Byli spolu Šimon Petr, Tomáš zvaný Bliženec, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili do lodi. Té noci však nic neulovili.

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to Ježíš.

Ježíš jim řekl: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

Řekl jim: „Vyděte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodi i síť a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil síť — byl totiž svlečen — a pustil se do moře. Ostatní učedníci přejeli na loď — nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket — a táhli za sebou síť s rybami.

Když vystoupili na břeh, spatřili ohniletě a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z těch, které jste ulovili!“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřicetadesát, a sě jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Poďte jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu.

To se Ježíš zjevil svým učedníkům již potřetí po svém vzkříšení.

Karel Hynek Mácha
*1810 †1836/

Královič

„Dlouho-li kryti, temná noc,
perutí černou budeš zem?
Zem, která sluje vlastní mou,
vsak vlastní mou, ach není!-není!
Zde vzejde slunce - chladné jest;
vyvstane kvítí - zvadlý květ;
zazní-li hlas, tu hlaholem
urází cizím ucho mé!
Kdež zem, která mi otčinou?--

Tam za tmavými horami
rudí se v jítu obloha;
tam odtud libé hlasy zní,
co přes hvozdy robů lesních zvuk.
Zda vděčný hvězd to souzvuk jest-
či otčiny mé hlas to zní?
ó, jistě jistě tam má vlast,
vsak tmavá noc k ní stezku kryje.“

Tak temnou nocí s větrem lká
na pusté skále královič;
vsak ne té země královič,
v níž bydlí: v dále jeho vlast
neznámá jemu, neznámý
v ní kraluje otec prý jeho-
syn nezná ho, ba nezná sebe sám!-

Čím víc se za horami dní,
tím více roste touha jeho;
a z dálky jak by rohu zvuk
jej přes hvozdy zval v dalekost,
tak jej to mocí pudí vpřed,
kde tuší, vlast že jeho jest.

Již spěchá rychlým krokem tam:
vsak nezná stezky před sebou,
nad širou zemí černá noc
bezhvězdné roucho rozestřela.
On bloudí vlevo, bloudí vpravo,
a hledí vpřed a patří vzad,
noc kolem - kolkol temnota!

Zalká pláčem holubíným,
úpí hlasem vlaštovice,
toužně hledí v černé nebe,
prosba jeho vzhůru zní;
žádost jeho vyslyšena,
za horami víc se dní;
ajta nové v jítím zlaté
vzejde slunce na Golgatě!!!

První zprávy o průběhu oslav letošního svatometodějského roku na moravském Velehradě!

Ve středu 10. dubna se na Velehradě v Československu shromáždilo osm tisíc československých věřících, kteří si připomněli tisícileté výročí smrti svatého Metoděje.

Hlavní událostí pouti římsko-katolických věřících z celého Československa na moravský Velehrad bylo čtení dopisu, který obdrželi biskupové a generální vikáři - administrátoři neobsazených diecézí od papeže Jana Pavla Druhého. Papež v něm vyzývá k jednotě veškeré římsko-katolické duchovenstvo v Československu. Kněží, kteří se zúčastnili poutě na Velehrad uvádějí, že papežova výzva k jednotě se týkala té části duchovenstva, která je ve státě podporované kněžské organizaci Pacem in terris. Pražský arcibiskup a kardinál František Tomásek uvádí, že tato organizace není podle Vatikánu z hlediska církve legální. Podle vatikánských představitelů byla tato organizace církevně zakázána, protože je politická. V organizaci je asi 10 % československého duchovenstva. Kněží, přítomní na oslavách na Velehradě uvádějí, že cílem papežova dopisu je přesvědčit tyto duchovní, aby z organizace Pacem in terris vystoupili. Kardinál Tomásek řekl na Velehradě více než jednomu tisíci duchovních a asi sedmi tisícům věřících laiků, že - citujeme - „naším posláním a úkolem je pokračovat v práci svatého Metoděje.“ Pokračování mise svatého Metoděje však není podle kardinálova kázání v žádném případě na poli politickém.

Svatý Metoděj a jeho bratr svatý Cyril přišli na Velkou Moravu ze Soluně. Pozval je kníže Rastislav. Bratři zavedli pro Slované první abecedu, aby se mohli svým jazykem porozumět písemně a překladem liturgických textů do tohoto společného slovanského jazyka pomohli mezi Slované rozšířit křesťanství.

Vloni pozval kardinál Tomásek na střední oslavy 1100. výročí smrti sv. Metoděje papeže Jana Pavla II., avšak vládní komunisté „usoudili“, že „pro papežovu návštěvu v Československu není dosud vhodná doba“.

Mezi duchovními, kteří na oslavy Na Velehrad přijeli, byli též tři českoslovenští dominikáni a tři františkáni - (všichni ve věku mezi dvaceti a třiceti lety) - oblečení v řeholních oděvech svých řádů - ačkoliv prý nikdy nedostali státní souhlas ke vstupu do žádného z obou řádů. Jak známo, řeholní řády byly v Československu před 35 lety státem rozpuštěny.

Kardinál Tomásek byl na Velehradě při odchodu z kostela bouřlivě zdraven zástupy věřících, které provolávaly hesla jako: „Ať žije náš Otec kardinál!“ „Ať žije papež!“, „Nechceme Pacem in terris!“, „V jednotě je síla!“, „Ať k nám pustí papeže!“ - Bože, posiluj je doma!

P.H.

Vřelá vzpomínka

*Tvým věrným, Pane,
smrt život nebere,
ale jen proměňuje ve věčný ...*

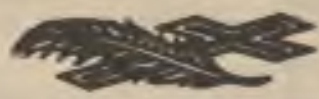
Vloni byly velikonoce sice také v dubnu, ale o celé dva týdny později. Nám však smrt našeho dráhaého manžela a adoptivního táty, pana

Bedřicha WUSTA,

rodáka z Karlových Varů a exulanta, který nám odešel na věčnost v pouhých 62 letech, zůstane navždy spojena s Velkým pátkem z r. 1984 - (20. dubna), kdy si každoročně připomínáme utrpení a smrt Krista Pána.

V sobotu 20. dubna 1985, v den výročí jeho smrti, budou naše české služby Boží v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru v 6:15 hod. večer obětovány za spásu jeho duše.

Děkujeme všem, kdo jej znali a kdo si na neho s námi v modlitbě vzpomene.

Josefa WUSTOVÁ, manželka;
Josef ZÁBRANSKÝ, syn s rodinou.

NA SVÁTEK SV. CYRILA A METODĚJE

(Pokračování ze str. 1)

století a v období, které bezprostředně následovalo, začalo politické a kulturní vyzrávání velkého společenství slovanských národů, došlo k jejich aktivnímu vstupu do tehdejšího mezinárodního soužití, do světa, který se vytvořil po starověkém římském impériu. Byla to bohužel i doba, kdy se víc a více hroutila stará civilizace, kdy napětí mezi Východem a Západem se přetvářelo v rozdělení a pozvolna v rozluky. Slované vstoupili na scénu dějin, stáli mezi oněmi dvěma stranami a zakusili na sobě tragické následky schismatu, i oni byli rozdělení, jako byl rozdělen evropský svět.

Tím více bylo třeba ovlivňovat duchovní jasnozřivost svatých bratří; rozhodli se, že zbudují duchovní most tam, kde jejich současný svět jen prohluboval příkopy rozdělení a nejednoty. „Cyril a Metoděj.“ psal jsem v apoštolském listě z 31. prosince 1980, jímž jsem je prohlásil za nebeské ochránce celé Evropy. „konali svou misijnářskou službu v jednotě jak s cařihradskou církví, která je poslala, tak i s římským stolcem svatého Petra, který jejich dílo schválil a potvrdil; a tak podali svědectví o jednotě církve, která za jejich života a za jejich misijnářské práce ještě nebyla stížena neblahým rozdělením mezi Východem a Západem, třebas už v tu dobu vztahy mezi Římem a Cařihradem byly poznamenány velkým napětím.“

Tato velká touha po duchovní jednotě mezi všemi, kdo věří v Krista, vedla svaté bratry při

jejich práci: měla za cíl učinit z národu, kterým kázali evangelium, v Evropě, která se rodila, pouto jednoty mezi Východem a Západem. Proto se také rozhodli přeložit posvátné knihy do slovanského jazyka a „tím položili základy veškerého písemnictví oněch národů“ (Ap. list z 31.12.1980). Dále, když viděli, že se na Velké Moravě už sloužila mše svatá podle římského obřadu, jak jej zavedli latínští misionáři, kteří však neměli mnoho úspěchu mezi tamějším obyvatelstvem, přeložili do slovanského jazyka nejen byzantskou liturgii svatého Jana Zlatoústého, ale též římskou, „svatého Petra“.

Chválit Boha ve vlastním jazyce, být si vědomi vlastní národní a kulturní identity a současně usilovat o co největší jednotu mezi všemi křesťany, at' východními nebo západními - což není právě to misijní program, který potvrdil a odporoučel nedávný Druhý vatikánský koncil? Skutečnost, že Svatý stolec už před 1100 lety schválil takový program a k němu nabádal, bylo bezpochyby jedno ze „znamení časů“, která ohlašovala novou tvářnost rodící se Evropy.

Slovanská liturgie a kultura, k níž svatí bratři položili základy, jsou i přes přízeň i nepřízeň časů a velké těžkosti, s nimiž se v následujících stoletích setkaly, nepopiratelným svědectvím životnosti cyrilometodějského dědictví. U slovanských národů se také často pocítovala touha po plné jednotě křesťanů, zvláště v dobách nesnází. Chci zde vzpomenout „unionistických sjezdů“ mezi katolíky a pravoslavnými, které se konaly od počátku tohoto století právě na Velhradě, blízko hrobu svatého

Metoděje, pod ochranou Panny Marie, uctívané a vzývané tam pod názvem „Matka unie“.

Po příkladu svých předchůdců na papežském stolci: Jana XXIII., který krátce po svém zvolení papežem šel do této baziliky uctít naše dva svaté bratry, a Pavla VI., který osobně uložil do oltáře sv. Cyrila a Metoděje znovunalezené Cyrilovy ostatky - i já jsem dnes na tomto místě, posvátném a drahém všem, kdo věří v Krista, a zvláště slovanským národům, a opakuji tužbu a prosbu, aby „z milosrdenství Nejsvětější Trojice, na přimluvu Matky Boží a všech svatých zmizelo vše, co rozděluje církev, a stejně tak i to, co rozděluje národy a státy.“

Rozdílnost v tradicích a kulturách necht' naopak ukáže, jak se společné bohatství navzájem doplňuje. Kéž vědomí tohoto duchovního dědictví, jež se rozdílnými cestami stalo dědictvím jednotlivých skupin evropského světadílu, pomůže dnešním generacím vytrvat ve vzájemné úctě k spravedlivým právům každého národa a v míru.

Kéž neustává konečně podávat nutnou službu k společnému dobru celého lidstva a pro budoucnost člověka na celé zemi“ (Ap. list z 31.12.1980).

Svou promluvu chci zakončit slovy z překrásné modlitby, kterou pronesl svatý Cyril krátce před svým odchodem z této země na věčnost: „Pane Bože, který vždy činíš po vůli těm, kdo se tě bojí a zachovávají tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mě poslal. Zbav je všeliké bezbožné a pohanské zloby ... Dej at' se tvá církev

Modlitba pro rok sv. Metoděje

Modlí se doma

Všemohoucí, Trojjediný Bože, upřímně Tě chválíme, velebíme a děkujeme Ti, že jsi dal našemu národu před staletími milost, aby poznal Tebe, jediného a pravého Boha, když jej osvítilo světlo Kristova evangelia a posvětily svátosti, udělované služebníky Tvé církve, biskupy a kněžími.

Neboť Ty jsi povolal na Velkou Moravu svatého Cyrila a Metoděje, aby přivedli tento lid k obrácení, nápravě mravů a přijetí Ježíše Krista do osobního i společenského života skrze Slovo jemu hlášené srozumitelnou řečí. Ty jsi vybral z našich národů muže a ženy, aby svým celým životem Ti vydávali svědectví a stali se vzorem, přímluvci a ochránci našeho lidu.

Uděl, prosíme na jejich přimluvu, abychom v tomto jubilejním roce 1100. výročí blažené smrti svatého Metoděje zachovali, rozmnožili a budoucím generacím předali naše dědictví - svatou víru:

Aby na přimluvu svatých Cyrila a Metoděje, Vojtěcha, Radima, Jana Nepomuckého, Jana Nep. Neumanna, Klementa Marie, blahoslavených mučedníků košických a Jana Sarkandra se rodila stále nová kněžská povolání, inspirovaná příklady věrnosti evangeliu až do svědectví krve, - prosíme Tě, vyslyš nás!

Aby na přimluvu svatého Prokopa, blahoslavené Anežky a blahoslaveného Hroznaty se probouzela povolání k duchovnímu životu v uskutečňování Tvého příkladu chudoby, čistoty, poslušnosti a služby bližnímu, - prosíme Tě, vyslyš nás!

Aby na přimluvu sv. Ludmily, Hedviky a blahoslavené Zdislavy se obnovoval manželský a rodinný život podle vzoru nazaretské rodiny ve vzájemné chápající a sloužící lásce a v úctě k lidskému životu od jeho samého počátku, - prosíme Tě, vyslyš nás!

Aby na přimluvu sv. Václava, patrona a ochránce české země, náš lid hlouběji poznal a přijal Tebe, který jsi Cesta, Pravda a Život, - prosíme Tě, vyslyš nás!

hojně rozroste, a až všechny je kteří konají dobré skutky tobě shromáždíš v jednomyslnosti, milé a kteréš' mi svěřil. Spravuj učín je lidem vyvoleným, stejně je silnou svou pravici, aby vši smýšlejícím o tvé svaté víře a chni slavili tvé jméno, mocná správném vyznání a vdechni jim Trojice.“ (Život sv. Konstan- do srdce slovo své nauky ... tina-Cyrila, 18).

/Nový Život 3/85/

VROUCÍ VZPOMÍNKA

S bolestí v srdci vzpomínáme, že 17. dubna tomu bylo právě deset roků, co nás po těžké nemoci ve věku 55 let navždy opustila naše drahá manželka a maminka, paní

Anna (Inka) GROEGER
býv. spolumajitelka firmy
M. Chrudimská, výroba prádla, v Praze.

Nyní klidně odpočívá v křesťanské naději na vzkříšení na hřbitově Woodlawn.

„Odesla jsi, ale s námi ve vzpomínkách stále ziješ.“

Něžnou vzpomínku věnuje:
JOSEF GROEGER s rodinou

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

Všem našim přátelům a známým v zármutku oznamujeme, že na Boží zavolání nám po delší nemoci odešla na věčnost naše drahá maminka a sestra, paní

Anna SEBEROVÁ
rozená Kachinová, vdova po
† Bohušovi Seberovi

Narodila se před 77 roky v Praze v Československu a do USA přijela teprve před sedmi lety.

Zemřela nám nečekaně náhle v pondělí 15. dubna 1985 a měla pohřeb žehem v rodinném soukromí v úterý 16. dubna 1985 v 1:30 hod. odpo. po církevních smutečních obřadech v obřadní síni krematoria hřbitova Woodlawn Memorial Park péčí pohřebního ústavu Švec a synové v Berwynu.

Všem, kdo ji znali, upřímně děkujeme za tichou vzpomínku usebrání, kterou jí věnujete.

Eva PELECHOVA, dcera
a Olga STARNELL, sestra na Floridě.

Dva US universitní profesori - Wolfgang Leonhard z Yale a Kenneth Jowitt z Berkeley, spolu s dnes politicky nejvýznamnějším sovětským exulantem Arkadij Ševčenkem - posmrtně o Černěnkovi.

Konstantin Černěnkovi stál v čele sovětského vedení od 13. února 1984. Jako mnoho z předchozích menších či větších sovětských vůdců vyrostl Černěnkovi ve skromných poměrech. Narodil se na Sibíři v rodině ruského rolníka, ukončil školu ve dvanácti letech, a už v devatenácti letech vstoupil do komunistické strany. Svou kariéru započal v „Agitpropu“ - propagandistickém aparátu komunistické strany, do něhož se dostal po letech šinnosti v Komsomolu.

Koncem druhé světové války Černěnkovi nevěstěval školu pro stranické kádry. Po válce působil ve stranickém aparátu Moldavské republiky pod vedením

Leonida Brežněva. Za Brežněvova vedení sovětské komunistické strany v letech 1964-1982 se také Černěnkovi dostal do vysokých stranických pozic v Moskvě. Když se zhoršovalo Brežněvovo zdraví, získával stále více moci Černěnkovi, kterého si zřejmě Brežněv přál za svého nástupce. Po Brežněvově smrti v listopadu 1982 se však dostal do čela sovětských komunistů bývalý šéf sovětského gestapa KGB, Jurij Andropov. Na Černěnkovi se dostala řada až po Andropovově smrti v únoru 1984.

Černěnkovi zkušenosti na poli ideologie, propagandy a výchovy způsobily, že bylo přijato několik Černěnkovi návrhů z těchto oblastí veřejného života. K odhadu veřejného mínění sovětské vedení nyní například stále více používá Černěnkovi „instrukce“ na provádění průzkumů názorů obyvatelstva, tak trochu po vzoru Západu. Profesor Wolfgang Leonhard z Yaleovy university uvádí, že mezi Černěnkovi iniciativy patřila i školská reforma. Profesor Leonhard připomíná, že Černěnkovi šel za druhé světové

války studovat stranickou školu, aby získal znalosti na poli politiky, ideologie a výchovy, a později studoval v Kišiněvě v Moldavské republice pedagogiku. Černěnkovi se vždycky zajímal o problémy sovětského školství a za svého krátkého působení ve funkci generálního tajemníka komunistické strany stačil prý připravit školskou reformu.

Profesor politických věd kalifornské university v Berkeley Kenneth Jowitt uvádí, že Černěnkovi byl podstatě mužem kompromisu, podobně jako jeho někdejší rádce, Leonid Brežněv.

Profesora Jowitta zaujalo, že Černěnkovi prý šlo skutečně o nápravu nedobrych jevů a věcí v SSSR, k níž jej nabádala jeho prostá a hodná manželka, kterou měl upřímně rád. Pokusil se například obnovit typ vlády, který zavedl Brežněv, tedy jakési stálé přizpůsobování marxismu potřebám doby. Černěnkovi se snažil vyjít vstříc každému možnému požadavku, který se objevil ve vedení strany. Víc se prý pokoušel smířovat než rozdělovat.

V roce 1978 požádal o politický asyl v USA dosud nevyšší sovětský diplomat v OSN, první náměstek stálého zástupce SSSR ve Spojených státech Arkadij Ševčenko. Ten se nyní začíná stále častěji objevovat na obrazovce všech tří celonárodních TV stanic, a o Černěnkovi říká: „Černěnkovi byl mužem mnoha ambicí, ale - jak říkájí Rusové - neměl dost muňice. Jistě měl mnoho zkušeností z or-

ganizační práce ve straně, a v této oblasti si vedl pro stabilitu moskevského režimu dobře. Než onemocněl, byl energický, ambiciózní a dynamický. Neměl však mnoho zkušeností ani s řízením sovětského hospodářství, ani ve vojenských otázkách; tím méně si „věděl

rady s problémy zahraniční politiky SSSR. Nevyznačoval se také zrovna vysokým intelektem. Nebyl také příliš kvalifikován vést zemi, jako je Sovětský svaz, ale po Andropovově smrti byl vyhlédnut za „provizorium“ před nástupem mladší generace.

Šedesátiny Jaroslava Dreslera

Člověku se to nechce ani věřit - přítel Jarda Dresler, dlouholetý spolupracovník dlouholetý spolupracovník řím. Nového Života, se dožil 16. 2. v Jaroslavem dlouholeté, pomalu půl století trvajícím přátelství. Probíhají mi před očima obrazy z Králova Pole a hlavně z Veverské Bitýšky. Tehdy jsme se ještě tak dobře neznali, ale měli jsme mnoho společných přátel, typických brněnských figurek jako byl „věčný skaut a tulák“ Patočka. Později se okruh rozšiřoval o Ivana Blatného, Klementa Bochořáka, Oldu Mikuláška, Dimitrije Železnáka, Ivanu Holíkovou - všechno již tváře v mlhách...

Opravdu jsme se sblížili teprve až na Masarykově universitě a pak v redakcích. Jarda byl ve Svobodných (Lidových) novinách a já v lidovecké Národní politice.

Jaroslav Dresler již tehdy upoutával staré žurnalistické kozáky i profesory na universitě svým přehledem a svou kritičností. Jeho články a studie z estetiky výtvarného umění vzbuzovaly již řadu diskusí, stejně

jako články o brněnských divadelních i filmových premiérách. Vzpomínám si, jak mi jednou řekl tehdejší šéfdramaturg a šéfredaktor Mahenovy činohry dr. Václav Renč: „Dresler je z brněnských kritiků daleko neoriginálnější a hlavně svůj.“ Tuším, že to bylo po premiéře Hilbertova „Falkenštejna“. Pak přišel komunistický puč a brněnský kulturní život byl zardoušen. Akční výbory řádily na universitě, ze které jsme oba byli vyloučeni, a AV řádil i v divalce - první byl vyřazen Václav Renč, i když jeho Černý milenec (mor) po cenzorních zásazích zůstal na repertoaru až do Renčova zatčení orgány StB. Jaroslav Dresler odešel do exilu v r. 1949 a já jsem musel uprchnout o tři léta později. Setkali jsme se spolu až v Mnichově v rozhlasové stanici Svobodná Evropa, shodou okolností jsme nastoupili ve stejný den. Jaroslav se nezměnil, zůstal přesvědčeným demokratem a pozoroval vždy kriticky všechny přeměny různých pseudomarxistů, které znal buď podle jména a nebo přímo z domova. Do redakce Lidovek přijímal Jaroslava sám Ferdinand Peroutka a situace se zčásti opakovala i v exilu. Jaroslav se Peroutkovi odměnil tím, že připravil vynikající výbor z jeho prací pod titulem „TGM představuje plukovníka Cunninghamama“ (Curych 1977) a o rok dříve vyšla jeho vynikající „Masarykova abeceda“ rovněž v Konfrontaci. Dresler patří k našim nejlepším znalcům Mileny Jesenské, napsal o ní zasvěcenou studii a připravil výbor „Cesta k jednoduchosti“ (Eggenfelden 1980).

S dr. Alexandrem Heidlerem patřil k jedněm z prvních spolupracovníků, když se připravovala Křesťanská akademie. Počet jeho článků v Novém životě a studií a kritik ve Studiích jde do několika desítek.

Jaroslav Dresler, rozený kulturní syntetik velkých uměleckých epoch dějin lidstva (baroka, stejně jako moderního umění), věnoval obětavě svůj čas práci lektorské a žurnalistické. V úvodu k mému Ohni baroka napsal: „Není ještě čas na vzpomínání...“ Ano Jaroslave, máš pravdu.

Antonín Kratochvíl

NEPŘEHLÉDNĚTE: dubnový prodej

keramiky, křišťálového skla, kuchyňských potřeb!

Nenechte si ujít tuto příležitost!

Blahopřání ku Dni matek v řeči české, slovenské, anglické i jiných řečích na skladě ve velkém výběru.

Mlýnky na mák z železné litiny právě došly. Cena \$27.50, poštou \$30.90.

Formičky na pečení - ořechy, krabička 50 kusů za \$8.50, poštou \$10.50.

Formičky na pečení rakviček, 10 kusů za \$3.50, poštou \$4.95.

Potřebujete-li pěkný dárek, najdete u nás hodnotné věci jako nikde jinde: chodská KERAMIKA (novinky), moravská, slovenská. KRÍŠTÁLOVÉ sklo z různých zemí. Bohatý výběr PENTLÍ ke krojům. ŠÁTKY na hlavu. PANENKY v krojích. A MNOHÉ JINÉ.

Anglicko-slovenský a slovensko-anglický vreckový slovník, \$6.50, poštou \$7.75.

Czechoslovak Pastries, \$2.75, poštou \$3.75.

Slovníky, učebnice, zábavné i umělecké knihy v obrovském výběru. Pište si o seznam.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zákazníky z Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7¢ více na státní daň.

Tuzex

Zásilky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Arnie, Unicomu a jiných čs. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

SKUPINOVÉ ZÁJAZDY Z CHICAGA DO BRATISLAVY cez Viedeň

Výhodné pre cestujúcich na Slovensko a Moravu

Odlety	Návraty
28. mája	28. júna
18. júna	15. júla
25. júna	22. júla
2. júla	29. júla
9. júla	5. augusta
16. júla	12. augusta
13. augusta	9. septembra

Jednotná cena okružní letenky \$750.

O DALŠIE INFORMÁCIE SA SPOJTE:

Atlantic Travel Metropolitan Travel

Atlantic Travel
5454 S. KEDZIE
Chicago, Ill. 60632
☎436-1353

Metropolitan Travel
7034 West CERMAK Rd.
Berwyn, Ill. 60402
☎795-4990

Karel Hrubý:

INSTITUČNÍ PŘEDPOKLADY INTEGRACE STŘEDNÍ EVROPY

(Pokračování z min. čísla)

Koncepce pražského slovanského kongresu, resp. koncepce Františka Palackého, austroslavismus, vyjadřuje už poslání jednotného státu nikoli jen v rovině kulturní, ale především národně-politické: stát má ochránit národy Rakouska na jedné straně před nadvládou živlu německého - na druhé straně však současně ochránit tento prostor před expanzí ruskou, zabránit vytvoření a postupu univerzálního ruského státu do tohoto prostoru.

Myšlenka federalizace Rakouska pak ještě dostala výraznější podobu ve formulaci rumunského politického myslitele A.C. Popoviči, jehož Spojené státy velkorakouské (1906, Lipsko) rozvíjejí Palackého myšlenku v podobě značně konkrétnější. Konečně i Masaryk a vůdcové národů balkánských jsou až do války stoupenci podobné koncepce federativního Rakouska, jak ji měl na mysli Palacký.

I po rozpadu Rakousko-Uherska a vzniku celé řady tzv. nástupnických států uvědomovala si politická a hospodářská elita těchto zemí nebezpečí hrozící této politicky rozdrobené oblasti ze strany sousedních mocností stejně jako nevýhody desintegrováného trhu. Mezi lety 1921 a 1934 vznikly tu pokusy o užší spolupráci (Baltický pakt, Malá dohoda, Balkánský pakt), aby byly vždy omezeny jen na malou část tohoto prostoru a nesly v sobě také vždy moment napětí k nejbližším sousedům, takže byly motivovány spíše potřebou obrany proti některému mezi sebou než proti sousedním mocnostem.

Vpád nacistických vojsk do střední a východní Evropy vzbudil znovu myšlenku na vytvoření silnějšího, federativně uspořádaného celku, který by lépe mohl vzdorovat náporu mocenských sousedů. Po mnichovské katastrofě a po porážce Polska došlo v londýnském exilu dokonce k předběžné dohodě o vytvoření poválečné československo-polské konfederace, která by se v budoucnosti mohla stát zárodkem konfederace širší. Brzy se však ukázala nestejnost zájmů zejména v otázce vztahů k Rusku: Poláci viděli v konfederaci posilu nejen proti imperialismu německému, ale také ruskému, kdežto Beneš, který nebezpečí ruské expanze tak bezprostředně nevnímal,

nechtěl toto protiruské zaměření připustit, a tak brzy od myšlenky konfederace s Polskem (pod zřejmým nátlakem Moskvy) ustoupil.

Idea integrace států střední Evropy se vynořila znovu po sovětské expanzi po 2. světové válce - a to zejména poté, když i západní Evropa o obranné, hospodářské a nakonec i politické integraci začala vážně uvažovat a krok za krokem ji realizovat.

V r. 1951 probíhala v československém exilu na stránkách časopisu Skutečnost, vycházejícího ve Švýcarsku, diskuse o možnosti budoucí federace ve středovýchodní Evropě. Byly tu dva pohledy: konstitucionalistický, zastávaný prof. J. Stránským, který vycházel z toho, že nejdříve je třeba federaci politicky vyhlásit a pak hledat formy jejího přizpůsobení danému stavu Evropy. Druhý názor, funkcionalistický, formulovaný např. L. Davidem a L. Čerychem, se přimlouval za to, aby nejdříve byla jednotlivá odvětví státního a hospodářského života koordinována tak, aby to odpovídalo specifickým podmínkám a potřebám středovýchodního regionu, než se přikročí k politické federaci.

O tři roky později, 1954, se konala diskuse o možné federalizaci střední a východní Evropy mezi mluvčími politických exilů československého, polského, maďarského, ale také albánského, bulharského, rumunského, estonského, litevského a lotyšského (jugoslávský tu zastoupen nebyl, protože Jugoslávie byla v té době už mimo Kominternu). Cílem těchto úvah bylo zajištění hladkého přechodu od komunistické ekonomiky k funkční integraci se západní Evropou - nešlo tedy už o samostatný federalizovaný útvar středo-východoevropský, ale o integraci celoevropskou. Model, který se tu nabízel, měl charakter poválečné pomoci zdecimovaným státům, jak byl znám např. z Marshallova plánu. To odpovídalo tehdejšímu principu americké politiky: zastavit a zatlačit. Místo toho však přišla pak politika „uznání reality“. Jestliže v padesátých letech byla západní Evropa ochotna spolupracovat se sjednoceným východoevropským exilem, později už se toho hrozí: mohlo by to znepokojovat a dráždit Sovětský svaz, který má v konvenčních zbraních v Evropě převahu. Je třeba tuto realitu

uznat. V současné době koncepcí integrace střední Evropy byla stažena z programu.

ad 2) Jestliže koncepčně se nešlo za pojetím Palackého, pak poslední půlstoletí přineslo východostřední oblasti osud, který ji sociologicky značně posunul k větší jednotnosti. Byla to především otrěsná zkušenost s německým nacismem, která společnost této oblasti sjednotila v poznání, že humanita, nedostatečně vybavená a zakotvená institučně, není samozřejmým vývojovým stupněm lidské historie, nýbrž že k ní existují i alternativy naprosto nehumánní, proti nimž je třeba společnost účinněji chránit. Ukázalo se, že ve střetnutí tak kontrárních sil jako byly síly diktatury a demokracie, nejde jen o konflikt jednotlivců, nýbrž že to je také záležitost institučního vybavení společnosti, které může mít rozhodující význam.

Sovětizace všeho života v celé naší uvažované oblasti přinesla další, v institučním ohledu dokonce dalekosáhlejší změny, které politický, sociální, hospodářský i kulturní život posunuly k větší podobnosti a vytvářejí dnes větší předpoklady pro úspěšnější integraci tohoto prostoru, než byly dány v minulosti. Přitom ovšem nelze s určitostí říci, kdo těchto příznivějších předpokladů bude schopen využít: zda to bude ta část domácích společností, která nadále preferuje hodnoty a instituce vývojově spojené se západní křesťansko-islámskou Evropou, či zda to budou naopak právě síly sovětské (či přímo Sovětský svaz), které budou s to udělat další krok k plnější integraci této části Evropy.

Ačkoli sovětizace zasáhla všechny země východostřední Evropy (z nichž zde uvažujeme jen Polsko, Maďarsko a Československo), navazovala v nich na odlišné faktory dané nejen odlišným vývojem politickým, sociálně-ekonomickým a kulturním, ale také na odlišně artikulované vědomí a konečně i na nestejně se vyvinuvší a nestejně uspořádané instituce politické, ekonomické, sociální i kulturní. To dává i po čtyřech desetiletích sovětské nadvlády společností v těchto zemích odlišný charakter. Věnujme pozornost alespoň několika institucím podle našeho mínění pro utváření charakteru společnosti závazným.

Stát

Po obnově státní suverenity v r. 1918 se politické struktury Polska, Maďarska a Československa zřetelně lišily. Maďarsko zůstávalo formálně

monarchií spravovanou zástupně říšským správcem Horthyem od r. 1921. V podstatě tu byly zřetelné rysy ústavy předválečné se všemi omezeními: politické strany nebyly vlastními nositeli politického života a hybnými silami parlamentu; říšský správce vedl pomocí důstojnické kliky, vliv velkostatkářské šlechty a vyššího úřednictva byl značný. Vedoucí linii státní politiky bylo zabránit větším sociálním změnám, zejména pozemkové reformě a částečnému zestátnění, jak probíhalo např. v Československu nebo v Rakousku. Bylo to umožňováno zejména nízkým stupněm politického uvědomění mezi zemědělským proletariátem a drobnými zemědělskými vlastníky i relativní slabostí socialistů. Střední vrstvy byly silně zasaženy nacionalismem, což je odvádělo od vnitřní politiky k politice zahraniční, kde se vybijely averze proti československé, protijugoslávské i protiruské.

Polsko mělo sice ústavu republikánskou, ale i zde důstojnické kruhy a armáda podržely značnou část politické moci ve svých rukou a po puči Pilsudského v r. 1926 se stalo vlastně státem jedné politické strany, tedy státem v podstatě autoritativním. Pilsudski, ačkoli formálně zachovával parlamentární formy, potlačil agrární i socialistickou stranu (jejich vůdce Witose a Libermanna poslal do vězení), volby se konaly pod nátlakem. Druhou vlivnou silou byla katolická církev - protireformačně militantní, vědomá si na jedné straně soupeřství církve ortodoxní ve východních částech země (hlavně mezi ukrajinským obyvatelstvem), na druhé straně jisté přitažlivosti protestantství, které vyzařovalo ze sousedního Pruska.

Averze protiruská a obnova z rozšíření ruské revoluce určovala i zahraniční politiku, v níž brzy došlo k sblížení s faštickým Německem a s horthyovským Maďarskem. Se sousedním Československem naopak žilo Polsko v trvalém napětí (Těšínsko).

Československo mělo republikánskou ústavu francouzského typu, s poněkud silněji akcentovanou pozicí vlády a prezidenta vůči parlamentu. Zde politická pluralita byla skutečností, někdy přepínanou, což vedlo k bezbřehému fragmentarismu politických stran. Základní filozofií byla koncepce humanitní, zdůrazňující sociální a politické zrovnoprávnění. Vliv šlechty byl prakticky zlomen, také církev ztratila pozemkovou

reformou svou nezávislost, na státu a její politický a výchovný vliv na rozdíl od Polska tu silně poklesl.

Armáda nemá v Československu takové postavení jako např. v Polsku - je naprosto závislá na politických silách, takže kapitulace politické se tu projevují i jako kapitulace vojenské. Samostatné vystoupení armády jako politické síly, jak to bylo možné Pilsudkim či Jaruzelskim v Polsku nemá u nás dosud precedentu (Gajdův pokus o puč byl jen epizodní povahy).

Odlišný vývoj politických struktur a občanského vědomí v minulosti mají nepochybně vliv i na představy o ideálním společenském uspořádání i na volbu prostředků a cest, jímž se tohoto žádoucího stavu má dosáhnout.

V Československu, kde politický život byl v minulosti silněji institucionalizován v politickém stranictví a parlamentarismu než v obou ostatních zemích, se cesta z neuspokojivého stavu hledá především v reformě politických institucí a ve větším uplatnění veřejného mínění. Volí se spíše pokojná cesta bez uplatňování násilí, armáda v politických konfliktech stojí obvykle stranou (i když chování její generality - jako v únoru 1948 - není bez účinku).

V Polsku se pluralita neprojevuje nutně politicky, nýbrž funkčně, tj. rozdělením společenského vlivu mezi různé společenské instituce: mocenskou elitou, církev a v poslední době i nezávislé odbory. Iničiátoři reformního hnutí se nerekrutují z lůna politické strany, ale mimo ni - z odborů a církve. Konflikty společnosti s politickou mocí tu jsou dramatičtější, státní moc používá armády proti vlastnímu obyvatelstvu bez skrupulí (na rozdíl např. od selhání armády při zásahu proti povstání dělníků v Plzni, či při povstání budapeštském: v prvním případě musela zasáhnout milice a policie, v druhém případě cizí armáda; Pilsudski a Jaruzelski to zvládli s vlastní armádou).

V Maďarsku, kde politické stranictví bylo za Horthyho režimu nevyvinuté a kde ani po válce nemělo čas se rozvinout, chybí politická kanalizace nespokojenosti, takže hrozba exploze tu v kritických chvílích je reálná. Jinak obyvatelstvo se chová v podstatě loajálně k těm, kdož ukáží schopnost zemi spravovat, tj. dát jí klid a dostatek; politická forma vztahu mezi mocí a společností hraje tu spíše podřadnou roli.

(Pokračování příště)

Chartúm. — Nově vytvořená vojenská vláda generála Abdula Rahmana Swareddahab-a se za každou cenu nyní snaží o získání přízně lidu. Zdrucující většina Sudánců byla nespokojena s diktátorskou vládou Nimeiriho, s jeho ekonomickou politikou přísného šetření a s tím, že v r. 1983 vnutil své zemi „islamské právo“, podle kterého už mnohým zlodějům byly uříznuty prsty, ut'ata ruka a jiným provinivcům byla provedena jiná zmrzačení. Jiným málo populárním problémem je vzpoura černošského jihu proti vládnímu monopolu severních Arabů. Tato vzpoura je vedena plukovníkem John Garang-em, který studoval a dosáhl doktorátu v ekonomii ve Spojených státech. Nová vláda zrušila Nimeiriho obávanou státní bezpečnost o 20.000 mužích, propustila na svobodu politické vězně, dala zatknout 30 předních pomocníků a poradců Nimeiriho obviněných z korupce, a vyzvala všechny Sudánce, aby se vrátili ke své práci. Také bylo slíbeno zmírnění islamského práva a bylo vysloveno přání jednat s rebely o mír. John Garang však prohlásil 9. dubna, že jeho síly o 15.000 mužích se zdrží boju pouze po dobu jednoho týdne; nebude-li v Sudánu do týdne

vláda předána civilistům, budou ve svém boji pokračovat. Už také veřejně prohlásil, že režim gen. Swareddahaba není o nic lepší než byl režim Nimeiriho. Vzpoura na jihu neutralizuje celé dvě třetiny sudánské armády o 60.000 mužích. Dne 10. dubna nový prozatímní vládce Sudánu poslal na jih svého delegáta, aby tam zahájil smířlivá jednání s rebely; řekl však, že normalizace a utvoření nové civilní vlády si nutně vyžádají delší doby a nemohou být provedeny v době jednoho týdne, jak to Garang den předtím požadoval. Gen. Swareddahab také prohlásil o budoucích vztazích své vlády ke Spojeným státem toto: „Chceme zachovat dobré vztahy se všemi zeměmi, zejména s přáteli, kteří nám poskytují pomoc v době, kdy trpíme suchem a nedostatkem potravin; Spojené státy patří proto k našim přátelům na prvním místě.“ USA nyní poskytují suchem postiženému Sudánu 843.000 tun potravin ročně; toto se rovná více než desateronásobku veškeré pomoci ostatních západních zemí dohromady. Dne 11. dubna nový vojenský režim Sudánu prohlásil, že tato země bude po dobu jednoho roku mít přechodnou vojenskou vládu s

LETEM

SVĚTEM

několika civilisty jako ministry; teprve asi po roce bude vláda země moci být předána úplně civilistům.

Ovšem, západoevropští znalci Sudánu a novináři téměř všech velkých důležitých deníků se ptají, co se skutečně za státním pučem z 6. dubna v Sudánu skrývá. Nikdo totiž neví, kdo generál Dahab je, kdo jsou jeho společníci-pučisté, kteří mu ten nápadně „hladký“ vojenský převrat pomohli udělat a jaké jsou skutečně jejich cíle. O generálu Dahabovi se jen vědělo, že ještě 5. dubna byl jako ministr národní obrany věrným stoupencem maršála Nemeiriho, který mu konečně už 8. dubna poslal z Egypta blahopřejnou depeši s přáním plného úspěchu v jeho - (Dahabově) - podnikání a posláním. Někteří novináři si na př. v Paříži kladou otázku, neobjedlal-li si celý ten puč maršál Nemeiry sám, aby uklidnil nespokojený lid proti zdražení chleba a gazolinu a zároveň přiměl tímto maskovaným státním převratem mezinárodní věřitele k nutnému posečkání se splátkami na sudánský vysoký zahraniční dluh. Jiní komentátoři si v Anglii i ve Francii zase kladou otázku, zda generál Dahab není jen nastrčenou figurkou mladým radikálním důstojníkům v armádě, kteří mají doposud nasazené „masky“ a teprve v příhodném čase ukáží své karty, jako to udělal před čtvrt stoletím Cas-

tro. K této myšlence je přivedl až nápadně kladný postoj Moskvy k Dahabovu ujištění, že se Sudán v budoucnosti nehodlá přidat k žádnému mocenskému bloku, ale že se přidá k t.zv. neangažovaným zemím jako Indie, Jugoslávie, a „Kuba“, ikdyž hodlá pokračovat v přátelských vztazích s USA... (protože ty Sudánu pomáhají dnes nejučinněji). Ani slovem se Dahabova vojenská junta dosud nezmínila, jak hodlá vyřešit hospodářskou krizi a zabránit hladomoru, ani slovo nepadlo o tom, jak si představuje vyřešit problém jižních autonomistů, proti nimž Nemeiry vedl bratrovražednou válku, která je hlavní příčinou finančního zadlužení Sudánu. Generál Dahab také dosud neodpověděl na výzvu vůdců bývalých politických stran, kteří hned 7. dubna vydali provolání o nutnosti uznání demokratického práva na existenci politických stran. Dne 8. dubna jen ve své řeči obvinil „malou skupinu nespokojenců, která by ráda konfiskovala vítězství převratu podporovaného celonárodní solidaritou sudánskému lidu ve svůj egoistický prospěch.“ Takovýto „revoluční pokřik“ zavání až trochu nápadně hantýrkou marxistů či samovládece Khadáfyho. Všechno to tajnostkářství generála Dahaba se jmény svých spolupučistů, s vládním programem a různá jeho protičečení spíše napovídají, že za jeho nedávným státním

pučem se něco schovává. Co považuje zatím za důležité zamlčet, a proto není vůbec jisté, že v Sudánu bude klid - a uprchlíci z Habeše tam umírají hladem dále.

Varšava. — Vůdci podzemí zakázané unie Solidarity vyhlásili na den 1. května protestní demonstrace po celé zemi; budou požadovány vyšší mzdy a propuštění politických vězňů. - Po zavraždění kněze Jerzy Popieluszko se polští komunisté pokoušejí zastrašovat jiné kněze, kteří ve svých kázáních kritizují komunismus a hájí demokratické ideály dělnické unie Solidarity. - V Krakově byl proto nedávno přepaden 29 letý kněz Tadeusz Zaleski ve svém bytě maskovaným komunistickým banditou, který jej omráčil neznámou chemikálií a pak mu cigaretami popálil tváře ruce a jiné části těla, a na prsou mu vypálil znamení "V". Tohoto znamení je užíváno při demonstracích ve prospěch Solidarity a proti komunistickým autoritám; Poláci tak pomocí dvou zdvižených prstů projevují svou naději na konečné vítězství věci a ideálů Solidarity. Před několika týdny jiný obhájce Solidarity, Otec Kazimierz Jancarz, unikl jen o vlas smrti v Krakově, když neznámí pobudové najatí komunisty, napadli jeho jedoucí auto salvou kamenů. Dne 11. dubna polský denní tisk uveřejnil mezi „dopisy čtenářů“ také dopisy, složené na žádost vlády, požadující zkonfiskování a zavření kostelů, kde je z kazatelny útočeno na komunismus a hájena zakázaná unie Solidarity. Požaduje se odhlásování zákona, kterým by se tyto konfiskace mohly „zákonně zavádět“. Jako příklad je uváděn kostel sv. Brigity v Gdaňsku, kde je farářem dp. Henryk Jankowski, osobní přítel Walesy a horlivý obhájce Solidarity. Mezitím vstoupila 1. dubna 1985 v platnost druhá etapa drastického zvýšení cen v Polsku; uhlí a koks byly zdraženy o 20 %, elektrický proud o 22 % a přírodní plyn dokonce o 24 %. Ceny potravin byly poprvé zvýšeny 1. března, a do 1. června budou zvýšeny ještě dvakrát. - Jinak byla 1. dubna v několika polských městech zvýšena i policejní pohotovost. V ocelárnách „Huta Warszawa“ dělníci uposlechli výzvy Solidarity a už od rána požadovali vyrovnání mezd úměrně k zvýšeným

DO ČESKOSLOVENSKA 1985

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku za nejlevnější ceny.

13. a 30. května, 13., 24. a 27. června, 18. července, 8. srpna a 5. září.

Každý zájezd je na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

Speciálně doprovázený zájezd na Spartakiádu

odlet 24. června s návratem 13. července. 6 dní pobytu v Praze, 12 dní zájezd Československem, vstupenky na Spartakiádu a do Národního divadla.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Karibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napište nebo zavolejte o podrobné informace:

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-4848

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;

soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen; sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a daeronu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

cenám. Dokonce symbolicky zastavili ve všech dílnách najednou i práci tím, že po několik minut stáli se založenýma rukama u svých strojů. Proto policie odpoledne zatarasila přístup do podniku, prohledávala všechna kolemjedoucí vozidla a vedení oceláren odmítlo odpovídat na telefonické dotazy zahraničních dopisovatelů tiskových agentur. — Nápadně silné bylo nasazení policejních jednotek i před branami varšavské továrny na traktory Ursus a v celém okolí Leninových loděnic v Gdaňsku, kde je zaměstnán Walesa. Skupina dělníků, která chtěla pochodovat k památníku obětí dělnických nepokojů z r. 1970 byla milicí rozeznána bez použití obušků a násilí. Ve Vratislavi v závodě Dolmel, kolovaly o polední přestávce letáky vydané podzemním vedením Solidaritu, nabádající dělníky k mírovým způsobům protestu proti zdražování cen, protože není dosud čas... Jaruzelskímu se má dát příležitost k navázání dialogu se Solidaritou, jakmile se Gorbačov prý „zabydlí“. Prozatím by bylo škoda prolévat krev. Polští dělníci tedy vyčkávají, protože vědí, že jejich čas určitě přijde...

Vatikán. — Vatikánský státní tajemník kardinál Agostino Casaroli řekl při interview, že američtí biskupové mají právo nejen učit křesťanskou nauku a křesťanské mravní zásady, nýbrž i vyslovit své názory o konkrétních věcech jako jsou nukleární zbraně a ekonomický systém jejich země. V těchto konkrétních věcech však vyslovují své vlastní názory, k čemuž jsou jako občané své země oprávněni, avšak nemluví jménem učitelského řádu církve. — O Květné neděli při promluvě řekl na náměstí sv. Petra papež Jan Pavel II. 200.000 mladým poutníkům ze všech zemí, že dnes se lidstvo cítí ohroženo více než kdy jindy. Doslovně řekl: „Dnešní člověk se nechává slepě vést d'áblem. Je hrdý na své velké technické a vědecké úspěchy, avšak přesto se zároveň cítí ohrožen. Nikdy dříve se necítil tak bezmocný jako dnes, kdy si ve svobodných demokratických zemích může zvolit své vládce a v diktaturách nemůže. Jaká bude budoucnost člověka v tomto elektronickém světě objevů, úžasných a přitom hrozivých? Jaká budoucnost je vyhrazena lidské osobě?“ Řekl, že věčné duchovní určení člověka bylo materialismem zatemněno, a že člověk kvůli své neposlušnosti a neuznávání Boha dnes pocítuje „kosmické a apokalyptické otřesy“. Na Ze-

lený čtvrtek sv. Otec umyl na důkaz své pokory nohy dvanácti římským starcům. Na Velký pátek pak vedl na území Kolosea Křížovou cestu. Na konci při kázání řekl: „Každá lidská smrt je obrazem Kristovy smrti. Smrt je návratem lidského ducha k Tomu, který člověka stvořil pro nesmrtnost.“ — Ve svém velikonočním poselství světu připomněl 250.000 poutníkům na náměstí sv. Petra, že ještě 40 let po skončení hrozné druhé světové války vyvolané zvrácenou imperialistickou ideologií, svět je stále plný nenávisti. S politováním podotkl, že v našem světě se nedostavily mír a spravedlivý řád, a že v dnešním pokrokovém světě dosud „existují místa trýznění, kde jsou člověku lidská práva upírána, kde je prováděna segregace nejen barevná, ale sociální z důvodů politických. Dosud existují tábory nelidské nucené práce, které si vyžadují nesčetné lidské oběti; miliony dětí i dospělých jsou nechávány zemřít kvůli nedostatku, suchu a podvýživě, mnozí nadaní a odvážní jednotlivci jsou posíláni do blázinců, a lidskou společnost bez ustání klamou a otravují ideologie učící nenávisť, násilí a agresi.“

Managua. — Ve Spojených státech narozený biskup římskokatolické církve Salvador Schlaeffer, žijící na atlantickém pobřeží Nikaraguy, byl za útoku na svůj vůz, puškami a granáty lehce zraněn. K útoku došlo v odlehle oblasti Nikaraguy asi 200 km na sever od Managuy. Biskup Schlaeffer vyjádřil přesvědčení, že útočníky nebyli vojáci sandinistické vlády, ale partyzáni. Biskup ztratil při střelbě kontrolu nad řízením auta a vjel do džungle. Když se k němu útočníci přiblížili, biskup

se jim představil a útočníci jej dále neobtěžovali.

Biskup Schlaeffer si v r. 1983 získal uznání ve světě, neboť v úsilí o záchranu Indiánů kmene Miskito osobně převedl stovky Indiánů za dlouhého pochodu z Nikaraguy přes hranice do Hondurasu.

Jeruzalém. — Křesťané pravoslavného vyznání na celém světě svítily Velký pátek až 12. dubna. Pravoslavní duchovní vedli v Jeruzalémě s dřevěnými kříži na ramenou poutníky Křížovou cestou, která končila v chrámě Svatého Hrobu, v místě, na němž byl uložen do hrobu Ježíš. Pravoslavných velikonočních obřadů, které vyvrcholily v neděli 14. dubna, se v Jeruzalémě zúčastnilo přes 30 tisíc poutníků. Vzhledem k rozdílu mezi gregoriánským a juliánským kalendářem slavili letos pravoslavní Kristovo Zmrtvýchvstání o týden později, než křesťané jiných vyznání.

Sao Paulo. — Nově zvolený brazilský civilní prezident 75 letý Tancredo Neves, se dosud nemohl ujmout své funkce; ve čtyřech týdnech se totiž musil podrobit celkem sedmi středním operacím. Jeho situace je považována za kritickou a lékaři říkají, že je v blízkém nebezpečí smrti. Běžné presidentské funkce na jeho místě vykonává jeho místopresident Jose Sarney, který by se stal prezidentem Brazílie, kdyby Neves zemřel.

Nairobi. — V severozápadním Somálsku ve sběrných táborech uprchlíků z Habeše vypukla epidemie cholery; do 10. dubna bylo hlášeno celkem 1.521 úmrtí na tuto středověkou nemoc.

Celkem je v Somálsku na 1.5 milionu habešských uprchlíků; Somálsko, z velké části pokryté pouští má pouze 3 miliony obyvatel. Tato velmi chudá země není schopna poskytnout habešským uprchlíkům náležitě vyživování a lékařskou obsluhu. Jakousi pomoc jim poskytují Spojené národy a Mezinárodní červený kříž.

Teherán. — V minulém týdnu Irán a Irák si vzájemně bombardovaly svá města, v naprostém nesouhlasu se závazkem uzavřeným prostřednictvím Spojených národů, že si obě země nebudou vzájemně napadat civilní cíle. Dne 7. dubna iránský ministerský předseda Musavi nazval presidenta Reagana „hlavou mezinárodního terorismu“ a varoval Spojené státy, že prý Irán je připraven odrazit každý útok proti sobě, a to i ze strany Spojených států. Tyto totiž nedávno pohrozily Iránu vojenskou akcí v případě, že by jejich terorističtí agenti v Libanonu ublížili pěti uneseným Američanům. V týž den iránský prezident Khomenei řekl tajemníku OSN Perez de Cuellarovi v Teheráně, že Irán nikde

neuzavře mír s Irákem, dokud tam bude u moci nynější vládní režim presidenta Saddama Husseina.

Chicago. — V Chicagu a blízkém i vzdáleném okolí asi 5 tisíc lidí - (skutečný počet prý může být až šestkrát vyšší) - náhle onemocnělo salmonellosou, a to po požití polotučného mléka, připraveného v podnicích „Hillfarm Dairy“ a prodávaného jednotkovými obchody „Jewel“. Tři lidé už zemřeli na komplikace, způsobené salmonellosou. Neví se, jaký je původ této nákazy, protože mléko je povinně pasterizováno, čímž se zničí i bakterie, vyvolávající salmonellosu. Tato nemoc obvykle trvá 2 až 3 dny se projevuje břišními křečemi, průjmem, dehydrací, horečkou a někdy také zvracením. Pro nemluvnata a přestárlé lidi je radno hledat lékařské ošetření. Lékaři doporučují umývání rukou mýdlem a teplou vodou po užití záchoda, před jídlem a po čištění a převlékání nemluvnat. Proti této chorobě se nemá užívat antibiotik, protože bakterie tohoto druhu salmonellosy jsou proti antibiotikům resistantní.

Navštívili jste již naši restauraci

"KORUNA"?
"CROWN RESTAURANT"

5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.

**Jestli jste u nás dosud nebyli,
srdčně Vás k nám zveme,
abyste okusili a pochutnali si na naší kontinentální
domácí kuchyni v tradici našich maminek
z Čech, Moravy, Slezska či Slovenska.**

**Přijďte k obědu nebo na večeři
do naší útulné jídelny
a přesvědčte se sami!**

**Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.
☎ (312) 652-3555**

**Vaši hostitelé:
Máňa Vlková
&
Mike KAZIL,**

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

6. května 85: Stará Čína - 19-ti denní zájezd pro velký zájem opakujeme po třetí.

8. června 85: Zájezd na Československý den, Hillsboro, Wisconsin

25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.

26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu.

Rádi vám poskytneme další informace.

Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 Chicago (312) 242-6110

**Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí
restaurace**

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYŇ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

SPOR7

XVI. SLET AMERICKÉHO SOKOLSTVA 30. ČERVNA 1985 - BERWYN, ILL.

Kvalifikace o I. ligu hokeje v Československu

Poldi Kladno - PS Poprad 8:2, Poprad - TJ Vítkovice 6:5, Kladno - Vítkovice 9:3.

Konečná tabulka:

1. Kladno	29:10	8
2. Vítkovice	16:23	2
3. Poprad	14:27	2

Do I. ligy postupují po dvouleté přestávce hokejisté Kladna, kteří pod vedením trenéra Jaroslava Volfa - (býv. hráče Kladna) - ani v jednom zápase neokusili hořkost porážky. Jak sám řekl: „Loňské mužstvo mělo lepší hráčský kádr, ale letošní mělo zase výbornou partu, prodechnuto touhou po vítězství.“ Kladno se vracejí čtyři hráči z vojny: Kameš, Dudáček, Hořava a Fiala, takže rozhodně v lize nebudou typickým nováčkem. Vítkovice měly smolnou sezónu. V závěrečných ligových kolech vedl tým Zdeněk Pavliš, hráči hráli pod neustálým psychologickým tlakem. Celek Popradu pod vedením trenéra Lidického - (býv. hráče Kladna) - na kladenském ledě zahrál mimořádně dobře proti Vítkovicím a otevřel Kladnu cestu zpět do celostátní hokejové ligy.

★

HOKEJ VE SVĚTĚ

Prátelské zápasy: NSR - Švédsko 4:5, NSR - SSSR 1:8 a 3:3. Československo - Švédsko 4:2. Branky: Pašek, Rusnák (oba Slovan Bratislava), Lála (Č. Budějovice), Fr. Musil (Jihlava). Československo - Švédsko 2:4. Branky: Růžička, Uvira (oba Litvínov). Oba zápasy sloužily oběma soupeřům jako příprava na nadcházející jubilejní 50. mistrovství světa - (trenéři obou týmů zkoušeli nejlepší složení svých celků a vybírali hráče.

HLEDÁ SE

paní SLAVINA HOLAJOVÁ z New Yorku; její poslední známá adresa: 1614, 2nd Ave. Manhattan, New York, N.Y. 10028. V Chicagu byla asi před 12 lety; dnes by jí mohlo prý být kolem 60 let. Necht' se laskavě ozve krátkým dopisem do adm.t.l. na zn. „Rodný kraj“. Máme tu pro ni důležitý vzkaz. - Ty, kdo ji z našich čtenářů znají prosíme, aby ji na tento inserát ihned laskavě upozornili, protože ve společnosti. Díky!

kteří obléknou reprezentační dres na MS v Praze. Čs. výběr ještě čeká přátelský zápas s Kanadou.

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

20.kolo: Dukla Banská Bystrica - Bohemians Praha 2:3, Spartak Trnava - Baník Ostrava 0:0, Slavia Praha - Petržalka Bratislava 3:2, Sparta Praha - Inter Bratislava 1:1, Slovan Bratislava - Dukla Praha 0:2, RH Cheb - Sigma Olomouc 3:1, Tatran Prešov - ZVL Žilina 0:0, TJ Vítkovice - Lokomotiva Košice 1:1.

21.kolo: Bohemians - Vítkovice 1:1, Ostrava - Cheb 2:1, Dukla - Sparta 1:4, Olomouc - Slavia 2:2, Trnava - Prešov 3:2, Lok. Košice - Žilina 4:0, Petržalka - Slovan 0:0, Inter - B.Bystrica 1:0.

Tabulka po 21. kole:

1. BOHEMIANS	44:16	34
2. OSTRAVA	29:12	30
3. SPARTA	44:20	28
4. SLAVIA	44:21	28
5. DUKLA	40:29	24
6. OLOMOUC	38:29	24
7. CHEB	28:25	21
8. TRNAVA	21:30	18
9. VÍTKOVICE	23:33	18
10. KOŠICE	22:29	17
11. ŽILINA	22:35	17
12. PETRŽALKA	22:35	16
13. B.BYSTRICA	23:39	16
14. INTER	17:24	15
15. PREŠOV	20:33	15
16. SLOVAN	17:44	15

I. národní liga kopané v Československu

Českomoravská skupina

19.kolo: Zbrojovka Brno - Xaverov Praha 1:0, České Budějovice - Gottwaldov (Zlín) 3:0, SU Teplice - VTJ Tábor 0:1, Hradec Králové - Škoda Plzeň 3:1, Jablonec - Mladá Boleslav 1:1, VP Frýdek-Místek - Trinec 0:0, Ústí nad Labem - Chomutov 1:0, Poruba - Česká Lípa 1:1.

20.kolo: Gottwaldov (Zlín) - Brno 3:1, Trinec - Č. Budějovice 4:0, Č. Lípa - Teplice 1:1, VTJ Tábor - Frýdek-Místek 2:0, Plzeň - Poruba 2:0, Ml. Boleslav - Hradec Kr. 1:3, Xaverov - Ústí n.L. 2:1, Chomutov - Jablonec 3:1.

Tabulka po 20. kole:

1. BRNO	34:12	34
2. Č.BUDĚJOVICE	33:17	30
3. TEPLICE	32:16	28
4. VTJ TÁBOR	28:24	23
5. PLZEŇ	32:25	22
6. HRADEC KR.	34:23	21
7. GOTTWALDOV (Zlín)	23:30	20
8. TRINEC	27:20	19
9. XAVEROV	30:30	19
10. ML. BOLESLAV	21:22	19
11. CHOMUTOV	16:21	18
12. Č.LÍPA	23:29	16
13. FRÝDEK-MÍSTEK	16:30	16
14. JABLONEC	26:37	13
15. PORUBA	12:30	11
16. ÚSTÍ n.L.	18:40	11

Slovenská skupina

18.kolo: Prievidza - Dunajská Streda 2:1, Považská Bystrica - Senica 3:0, Levice - Nitra 1:1, Dubnica - Trebišov 0:0, Michalovce - Púchov 3:1, Martin - Humenné 3:0, Trenčín - Spišská Nová Ves 1:0, Poprad - ZTS Košice 1:0.

19.kolo: Dun. Streda - Michalovce 3:1, Trebišov - Pov. Bystrica 3:0, Nitra - Dubnica 1:0, Senica - Poprad 3:2, Humenné - Levice 0:0, Prievidza - Trenčín 3:1, Púchov - Martin 1:0, Košice - Spiš. N. Ves 0:1.

Tabulka po 19. kole

1. DUN.STREDA	38:12	30
2. POV.BYSTRICA	31:17	27
3. NITRA	37:20	26
4. TREBIŠOV	27:15	23
5. SENICA	23:23	19
6. LEVICE	24:26	19
7. PRIEVIDZA	31:31	18
8. HUMENNÉ	19:27	18
9. MICHALOVCE	29:32	17
10. MARTIN	20:25	17
11. DUBNICA	25:38	17
12. ZTS KOŠICE	25:32	15
13. PÚCHOV	20:29	15
14. POPRAD	15:26	15
15. TRENČÍN	21:24	14
16. SPIŠ.N.VES	23:31	14

KOPANA VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro ME hráčů do 16 let

6.skupina: Československo - SSSR 0:1. Branka: Čs. brankář Gabriel (Sparta) špatně vyběhl na vysoký centr a nekrytý Kasumov lehce hlavou skóroval. První zápas se hrál 4.

listopadu 1984 v Tbilisi, kde čs. tým prohrál 0:2. Sovětské mužstvo bylo rychlejší i fyzicky zdatnější; jeho hráči pocházejí ze zakavkazských republik, kde v tomto věku již hrají mužnější kopanou. Čs. hráči na svého soupeře nestačili, i když snahu měli. Snad kdyby dal Čermák (Hradec Králové) gól, mohlo se utkání vyvíjet jinak. SSSR postupuje na ME, které se hraje v Maďarsku ještě v tomto roce.

Kvalifikace pro MS v Mexiku 1986

Evropa
4.skupina: Bulharsko - NDR 1:0
1. FRANCIE 5 7:0 6
2. BULHARSKO 4 5:1 5
3. JUGOSLÁVIE 3 4:2 5
4. NDR 4 7:6 2
5. LUCEMBURSKO 4 0:14 0

Jižní Amerika

2.skupina: Ekvádor - Uruguay 0:2, Uruguay - Chile 2:1.

1. URUGUAY	4 6:4 6
2. CHILE	4 10:5 5
3. EKVÁDOR	4 4:11 1

Uruguay si jako první vybojoval postup na MS v Mexiku 86, vedle pořádajícího Mexika a posledního mistra světa - Itálie.

Asie

1.skupina - B: Jordánsko - Irák 2:3, Katar - Irák 3:0.

1. KATAR	4 18:1 6
2. IRÁK	3 9:5 4
3. JORDÁNSKO	2 3:3 2
4. LIBANON	3 0:21 0

2.skupina - A: Severní Jemen - Sýrie 0:1.

1. SÝRIE	2 2:0 4
2-3. KUVAJT	1 0:1 0
2-3. SEV.JEMEN	1 0:1 0

B: Jižní Jemen - Bahrajn 1:4.

3.skupina - A: Malajsie - Nepál 5:0, Jižní Korea - Nepál 4:0.

1. JIŽNÍ KOREA	4 8:1 6
2. MALAJSIE	3 6:0 5
3. NEPÁL	3 0:9 0

B: Bangladéš - Thajsko 1:0, Bangladéš - Indie 1:2, Thajsko - Indonésie 0:1, Indie - Indonésie 1:1.

1. INDONÉSIE	5 7:2 9
2. INDIE	4 4:4 4
3. THAJSKO	5 3:3 3
4. BANGLADÉŠ	4 2:7 2

Indonésie jako vítěz postupuje do 2. kola.

4.skupina - A: Brunei - Hongkong 1:5.

1. ČÍNA	4 16:0 7
2. HONGKONG	3 13:1 5
3. MACAO	2 2:4 2
4. BRUNEI	5 1:27 0

Prátelské zápasy: Čs. hráči do 16 let, kteří byli vyřazeni v kvalifikaci pro ME sehráli dva zápasy ve francouzském městě Saint Malo. Porazili Francii 1:0 a s Izraelem remizovali 1:1. - Čs. hráči do 18 let v západoněmeckém Bonnu porazili postupně SV Siegburg 1:0, Bonner SC 3:0, SV Baesweiler 9:1 a SVV Berg Gladbach 7:0.

ZPRÁVY

ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

Sparta hraje první přátelské utkání venku proti Lithning na hřišti v Brookfieldu na 29. ul. a Prairie. Rezervy začínají v neděli 21. dubna v 1:00 hod. odpo. a první týmy ve 3:00 hod. odpoledne. Další přátelský zápas by měla Sparta hrát v neděli 27. dubna pravděpodobně s Liths. - První mistrovské utkání v nejvyšší amatérské soutěži Major divizi hraje Sparta 5. května proti Schwaben na jejím hřišti. Rezervy hrají od 1:00 hod. odpo. a první týmy od 3:30 hod. odpoledne.

Končím heslem: At' vítězí dresy rudé, Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

POK.

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

STANLEY CUP

V Kanadě a ve Spojených státech pokračovala soutěž hokejových profesionálů o Stanleyho pohár. Odvetná utkání prvního kola přinesla opět velká dramata a nesmírné vzrušení. Ke kuriozitě došlo v zápase Washington Capitals - New York Islanders. Jak známo, ve Stanleyho poháru se v případě nerozhodného výsledku po třech třetinách musí střetnutí prodlužovat tak dlouho, dokud jedno z mužstev nevsítí rozhodující branku; jde o systém tzv. „náhlé smrti“. Ve Washingtonu byl po třech třetinách stav nerozhodný 1:1, a

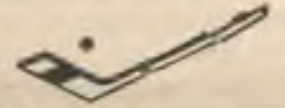
žádná branka nepadla ani v nastavené třetině čtvrté. Blížila se půlnoční a vyčerpaní hráči Capitals a Islanders se pustili do paté třetiny zápasu. Zdálo se mi, že zápas může za této situace rozhodnout hráč, který je mimofádně rychlý. A to se stalo v první minutě 23 vteřině paté třetiny; z dosahu obránců Islanders ujel mimofádně technicky disponovaný a rychlý Mike Gartner, a zajistil Washingtonu cenné vítězství v poměru dvě ku jedné. Dramatický zápas spolu se mnou sledoval slavný kanadský hokejový profesionál

Carol Vadnais, který hrál v kanadsko-americké profesionální Národní hokejové lize celých sedmáct sezón. Vadnais, který dnes pracuje jako pozorovatel týmů soupeřů pro mužstvo New York Rangers, mi pověděl, že ve čtyřicátých letech proti sobě hrály ve Stanleyho poháru celky Detroitu a Montrealu skoro devět třetin, než padlo konečné rozhodnutí jedna k nule ve prospěch Detroitu. Hráči se už po ledě ploužili únavou, a stejně tak nyní trenéři Washingtonu a Islanders rozhodli, že odvolají

příští rok trénink. Mimochodem, Carol Vadnais mi mimo jiné ještě pověděl, že za jednoho ze svých nejlepších bývalých profesionálních spoluhráčů pokládá někdejšího československého reprezentanta Václava Nedomanského, který s ním hrál za New York Rangers. Ale zpátky k Stanley Cupu. Washington tedy zvýšil své celkové vedení v prvním kole, hraném na tři vítězná střetnutí nad Islanders na 2:0. Totéž se povedlo podle očekávání Edmontonu, který porazil Los Angeles 4:2. S výhodou

dvou vyhraných utkání odjel na cizí led k odvetě do Calgary po vítězství 5:2 Winnipeg. Mužstvo Filadelfie Flyers zvýšilo po výhře nad newyorskými Rangers 3:1 své celkové vedení na 2:0. Podobně je na tom celek Quebec Nordiques, který porazil podruhé za sebou Buffalo Sabres 3:2. Je zajímavé, že mužstvo Sabres nedokázalo vyhrát ani jeden zápas v Quebecu už od prosince 1982. Mimochodem vedoucí branka Quebecu padla za asistence bývalého československého reprezentanta Petra Štástného.

Montreal vyrovnal celkový stav série střetnutí s Bostonem po vítězství nad Bruins na vlastním ledě 5:3. Chicago odjelo na led svého soupeře Detroitu s výhodou dvou vítězných utkání, z nichž to druhé skončilo 6:1. Jediným mužstvem, které jde letos do domácího prostředí s výhodou dvou vítězství na cizím ledě, je Minnesota North Stars. Minnesota porazila v Saint Louis tamní Blues podruhé za sebou 4:3.

Návrat domů ...

/Před čtyřiceti lety/

Vítězné operace Spojenců během dubna 1945 byly podtrženy zejména dramatickým postupem vojsk generála Patona. Postupovali tak rychle, že o nich dokonce po několik dnů nepřicházely žádné zprávy. Když je novináři konečně dohonili kdesi v Bavořích, objevovalo se už ve zprávách jméno Československa, k jehož hranicím se Američané nezadržitelně blížili. Zpráva o obsazení Mariánských Lázní zastihla vojáky Československé obrněné samostatné brigády v pozicích kolem města Dunkerque ve Francii - obléhali „Festung Dünkirchen“. Brigádní filmař, jeho šófer-fotograf a redaktor vojenského deníku „Naše noviny“ byli vysláni „za Pattonem domů“. Dne 25. dubna se dostali až k jednotce, která měla příštího dne obsadit Cheb. 26. duben 1945 byl tedy pro účastníky těch událostí nejen významným dnem - přinesl také překvapení, první náznaky toho, že vítězství nemusí být jen a jen sladké. Z knihy Zdeňka Václavíka „Jediná hvězda Domov“ /vyšla doma v r. 1946/ přinášíme zkrácené část o obsazení Chebu.

**

Kolem velitelství nastává ruch, spojky běhají sem a tam. Z úseku se ozvala střelba.

„Hlavní odpor je v nových kasárnách,“ vysvětluje osvětový důstojník, který nás doprovází od divise až sem. „Včera tam naši ztratili několik chlapců a k večeru se museli zastavit. Dnes po celý den čekáme na rozkazy. Jsou tady po obou stranách ještě jiné americké jednotky a spojení funguje velice špatně. Telefon byl dnes už několikrát přerován...“

„Myslíte, že se ještě dnes dostaneme do Chebu?“ ptáme se, nevěnující pozornosti řeči o překážkách boje.

„Zdá se, že ano. Uvidíme“

„A myslíte, že bychom ještě dnes mohli pokračovat dále?“

Zadíval se na nás nechápavě. „Dnes? Dále? Proč bychom ještě dnes na noc měli postupovat dále? Obsadíme Cheb až k večeru a to bude nejvyšší čas k zajištění komunikací a k vyčištění města. Dále se bude postupovat až zítra.“

Všiml si, že po těchto slovech nastalo náhlé ticho. Porozuměl. „Chápu vás, chtěli byste být co nejdříve doma. Ale jste přece vojáci a zajisté pochopíte, že není možno pokračovat v útoku během noci, obzvláště za takovýchto podmínek. Však se dočkáte. Do Prahy není daleko. Tři, nanejvýš čtyři dny nám to potrvá.“

Z velitelství oznámili, že odpoledne začne útok. Nejdříve je nutno vyčistit prostor kasáren. Jde tam na to jedno zvláštní družstvo. Šli jsme se podívat. Opatrně, kolem zdi, do níž se plnou silou opírá jarní slunce. Rostou tady kopřivy a po zemi se válejí rezivé plechovky a zbytky německé výstroje. Tady za keřem se jakýsi voják převlékl. Zanechal na místě uniformu Wehrmachtu a zmizel, pravděpodobně v civilu.

Kasární nádvoří je opuštěné a okna rozložitě budovy mlčí. Zdá se, že nepřítel už utekl. Avšak opatrnosti nezbývá. Včera tady Američané ztratili několik dobrých vojáků. Dnes dopoledne se ještě z oken ozývala palba. Družstvo se rozdělilo na dvě části a vojáci postupují opatrně podél zdi, napjatě pozorující okna kasáren. Muži vzadu u kulometů mají prsty na spouštích. Připojujeme se za posledního muže druhého hloučku a postupujeme podél západní strany nádvoří. V polovině cesty pojednou zazní výstřel. Vojáci rychle padají k zemi. Ale na štěstí ta střelba nepatřila nám. To někdo na druhé straně za zdi vystřelil. Poklusem zdoláváme druhou polovinu cesty.

Četa, která přišla za námi, prohledává sklep. Našli tam jednoho Maďara a už ho vedou na světlo boží. Rychle tlumočnicka.

Kde je tlumočnicka? Ano, tady je. Američané mají mezi svými vojáky tlumočnicku všech jazyků.

Maďar vypovídal ochotně. Je starý a na vojnu se dostal chtěl nechtěl. Ano, tady v těch kasárnách byla důstojnická škola. Velitel maďarské jednotky, jakýsi generál, dostal za úkol bránit Cheb. Jakmile však převzal vedení, učinil vlastní rozhodnutí - sebral své nejlepší vojáky a odpochoval beze zbraní vstříc Američanům. Jistě tak neučinil ze sympatií ke Spojencům. V hodině dvanácté však pojal nechtěl k válce, ve které člověk prohrává rok od roku, až mu zbudou poslední kalhoty. A když už je téměř konec, když už je všechno v prachu a v sázce jenom život, rozhodnou němečtí přátelé, že on, maďarský generál se svými vojáky bude kryt jejich ústup. Vyhlídky na odměnu nebo uznání nejsou. Sebral se tedy a šel se vzdát do Bavor. Jako pořádný voják znající předpisy, zanechal na místě stráž, která dostala za úkol hlídat skladiště. Avšak ukázalo se, že i stráž dávno opustila své stanoviště. Před odchodem pro jistotu ještě ukradli, co se dalo. Jediný, kdo zůstal na místě je tenhle maďarský tatík. Usoudil, že by bylo bláznovstvím chodit někam pěšky, když nohy neslouží a osudu stejně neutečeš. On přece za nic nemůže. Má-li být zajat, může počkat na Američany v klidu a pohodě v tomto sklepení. Ano, ještě potvrzuje, že včera a dnes dopoledne tady byli Němci. Neví, byli-li to vojáci nebo civilní záškodníci. Neviděl je, byl po celou tu dobu skryt ve sklepení. Zdali má zbraně? Podíval se na nás téměř vyčítavě. On a zbraně? „Nikdy jsem neměl zbraň v ruce,“ pravil hrdě. A aby to dokázal otvírá svůj černý vojenský kufřík. Je tam pečlivě srovnané prádlo a kus chleba.

„Dobrá, odved'te ho dozadu k ostatním,“ rozhoduje velitel. A spojka spěchá na velitelství se zprávou, že nová kasárna jsou v našich rukou.

Ale to už se venku cosi děje. Až sem do kasáren doléhá hřmot tanků. Řadí se k útoku. Spěcháme, abychom nepřišli pozdě. Skutečně, je to začátek útoku na město. Odpoledne 26. dubna 1945. Důležité datum. Tím důležitější, že za několik dnů budeme tužkou zatrhávat v kalendáři den osvobození Prahy. Je to krásný pohled a ještě krásnější pocit. Jedeme domů. Dnes, za chvíli vjedeme do prvního československého města. A zítra dále a ...

Pěchota nasedá za věže tanků. Motory hučí, vlastního slova neslyšíš. Rozkazy velitelům tanků a jejich posádkám jsou od této chvíle udělovány pouze radiem. A už se kolona rozjíždí, víří prach, zem se chvěje pod ocelovými pásy. Jedeme za nimi v Jeepu. Náš řidič drží volant jednou rukou a druhou přidržuje pušku. Osvětový důstojník, který se na tu cestu vydal s námi, si pohrává s pistolí. Já mám anglický sten-gun. A ti dva, filmař a fotograf, se nedají udržet a co chvíli povstávají, aby si pořídili nějaký pěkný záběr. Na křižovatce se kolona rozjíždí do dvou směrů a my se dostáváme za velitelský tank. Pozor, je nutno střežit všechna okna...

Avšak nikdo na náš malý Jeep nestřílel. Jen někde před námi v postranní ulici se ozvalo několik výstřelů a hned poté několik dávek z automatu. Vytrvalec byl vyřízen dříve, než mohl natropit škody. Na druhém konci města houkají děla a minomety. Snad tam naši objevili nějaký cíl. Ale

pak už je ticho, střelba umkla a jenom tanky hřmí ulicemi Chebu, rozrývají svými pásy kraje chodníků, míří k hlavnímu náměstí.

Bylo to všechno tak rychle, že jsme nestačili pozorovat. Malý odpor v městě zlikvidován, několik desítek Němců zajato, ostatní prchli. Zprávy o jejich ústupu jsou slibné. Už zřejmě nepomyslejí na odpor. Jejich jednotky jsou zdemoralisovány a nezmohou se na novou akci. To, co před námi z Chebu ustoupilo, nebylo lze nazývat normální armádou. Byly to zbytky bývalé Wehrmacht a domobrany, udržované jakž takž při kázní několika velitelů, vesměs příslušníky SS. Uprchli, zanechávajíce v Chebu své poslední naděje. Máme radost. Není-li odporu, můžeme být v Praze skutečně za tři dny ...

Večer jsme se na velitelství pluku dověděli, že byly vydány rozkazy k zastavení dalšího postupu. To byla sprcha po všem, co jsme toho památného dne prožili. „Proč nepojedeme dál?“ ptali jsme se velitele pluku. Pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že za nic nemůže. „Nevím, já z toho také radost nemám. Jsou zde ještě vyšší páni než jsem já. Zeptejte se na divisi.“

Téhož večera jsme jeli zpět na divisi. Tam nám krátce řekli, že dostali rozkaz k zastávce a to že je důvod, proč se další postup nebude konat. Byli rozmrzeni. „Snad by vám řekli něco na vyšším velitelství,“ radili.

(Dokončení na str. 14)

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

Černý
(* 1905)

MŮJ PROŽITEK OSOBNOSTI A DÍLA T.G. MASARYKA

Názorem profesora Václava Černého na TGM z jeho „Paměti“ a básní Jaroslava Seiferta „To kalné ráno“ uzavíráme cyklus názorů a výkladů významných příslušníků několika generací na prvního prezidenta svobodné Československé republiky, který jsme začali uveřejňovat 9. března u příležitosti letošního 135. výročí jeho narození.

Všechno, všechno mne znovu a znovu vede k prožitku ústřednímu - myšlenkovému, citovému, mravnímu prožitku největší osobnosti mého života T.G. Masaryka. President - Osoboditel a Zakladatel, jsem o tom stále přesvědčen. Největší Čech nové doby, se všemi právy národního vůdce. Muž svým národem tak nesmírně milovaný a ctěný, že bylo třeba, aby tento národ ve svém ethosu, sebeúctě a hrdosti zbankrotěl přímo nevyčerpitelně, že si dal za průběh jediného lidského života tuto svou úctu a lásku pohanět a zatemnit, a že svolil byt' i jen k ponižujícímu úkazu boření pomníků, které tomu muži postavil. Důvěra a úcta, kterou mu za jeho živobytí jeho lid prokazoval, byly takové, že se jeho autority ani jeho nepřátelé neodvažovali dotknout a spokojovali se - věc je notoricky známá - tím, že pomlouvali a špinili členy jeho rodiny. Tuto důvěru a úctu nepřijímal bez osobní spokojenosti, aniž však

zamezoval, demokrat a vysokomyslně svobodný, kritiku svých názorů. Ve skutečnosti se doba jeho života hemžila stejně projevy souhlasu a kultu jako projevy nesouhlasu a kritiky, jimž se bránil, jež vyvracel nebo dával vyvracet, aniž jim v sebemenším překážel. Z toho muže dštěla vznešenost a svoboda jako ze svého božského zdroje a sděloval pocit a smysl vznešenosti a svobody všemu a všem okolo sebe jako přirozenou nákazou. Nepochybuji, že onen velkolepý, uchvatný, strhující bláznivý živel svobody, v němž jsem prožil svoje mládí, z něhož jsem doslova žil jako z chleba a vína, nepramenil pouze z mé vlastní přirozenosti a jejich bytostných potřeb, ale i z obecného mravního a duchovního ovzduší, které Masaryk kolem sebe a ze sebe do národního vzduchu vyzařoval a šířil: byl jsem plod časů Masarykových. Byl tak absolutně, vítězně a radostně svobodný, že i ta

svoboda, s níž byl potírán, byla jeho svobodou, byla z něho. Cítím, že jsem sám právě té kritické a nesouhlasné svobody dokladem, mluvím ze zkušenosti. K pajánu úcty a lásky, jenž mu zněl zaživa do uší, jsem se sám nikdy nepřipojil. Dnes bych jej dovedl pět donekonečna.

Vždycky jsem dělal velký rozdíl mezi Masarykem a masarykismem či masarykovci. Masarykovi odpůrci a nepřátelé jej nedělali, než začali ostřelovat Masaryka přímo, a to ještě dlouho nejmenovitě, útočili na něj přes masarykovce, pozakrytě a pot'ouchle. Nedělali to ani masarykovci, pro ty bylo výhodou schovávat se za Masaryka: dotkneš-li se mne, nejsi přítel Císařův! Nedělal to namnoze ani Masaryk sám, byl člověk přímý a vášnivý, cítil se ostřelován skrze svoje věrné, stávalo se mu, že vyletěl a udeřil, byl bojovník nejvlastnější podstatou, presidentská funkce mu ukládala zdrženlivost, jenomže jemu boj chyběl; a tak mimoděk a nevolky přispíval k nejasnosti, ošklivé zmatenosti, mnohoznačnosti a nepřímosti situace...

Sám jsem měl přítom k světu Masarykových názorů poměr velmi svobodomyšlný, ale nemyslil jsem, že protimasarykovský. Masaryk, to byla pro mne svoboda soudu, volnost a opravdovost myšlení. Masaryk nechtěl být vyznáván, nýbrž následován, tedy rozvíjen, a třeba i kritikou. Především to pro mne nebyl filosof ve vlastním a přesném slova smyslu...

Cím patrněji a často v celých vrstvách mně odpadaly a oddrolovaly se obsahové části Masarykova díla - a zhusta se to stávalo zároveň s jejich poznáním - tím, výrazněji se mi postupně vybavoval pravý význam jeho působení. Nikoliv

obsah či obsahy, nýbrž řekl bych forma těch obsahů, typ jeho génia. Nebylo tak významné, že a v čem zůstal kusý jako filosof, že se dopustil těch a těch omylů, poloomylů, jednostranností, jako metodik filosofické a vědecké práce; jako sociolog a společenský analytik; jako historik a kritik literární; jako interpret dějin národních i obecných; ba i jako praktický politik. Ve všech těch směrech stačilo, že po celý život plnou hrstí rozseval podněty a popudy, cítil a označoval potřeby. Nadevše významný pak byl způsob, jímž to činil, inspirace jeho působení, niterná forma a povaha jeho práce, důvod a cíl, jež přičítal své činnosti v kultuře, v národě, ve světě: jeho hledačství pravdy, jeho úsilí o podstatu a jádro věcí, opravdovost jeho smýšlení a konání, i opravdovost, k níž nutil ostatní, naprostá charakternost odvahy, s níž se pouštěl do svých bojů, hluboká, neunavitelná morálnost jeho tvořivých vzpruh. Masaryk mně nebyl ani filosof ani historik ani ...ani...ani..., však už víte, Masaryk mně byl vůdčí veřejnou osobností především mravní. Zdvihl boj proti Rukopisům, protože nesnášel myšlenku, aby jeho národ zakládal pýchu svého češství na podvodu a lži. Zdvihl boj proti pověře rituální, neboť nepřipouštěl, aby jeho národ svou slepotou křivdil druhým a svou nenávistí haněl vlastní lidství. Dovedl zahájit ničivý odboj proti Rakousku, v jehož prospěšnost v Evropě dlouho věřil, jakmile došel k jistotě, že Rakousko nedokáže, neboť ani nechce, být spravedlivé ke svým národům. Nebylo jediného boje v životě tohoto teoretika demokracie, aby se v něm nepostavil jménem menšiny nebo sám proti většině nebo všem: demokracie v něm nikdy nebyla žádným kvantitativním primitivismem, nýbrž mravní

kvalitou a vládou mravní kvality. A všechna svoje vítězství chtěl mít vítězstvími mravní kvality a hodnoty, a také měl. Svůj národ oduševňoval, inspiroval, vychovával, potencoval mravně, ku' mu především novou duší. V té míře, jak se mu to dařilo a podařilo, a pokud trval tento jeho úspěch nové, zcharakternělé, eticky zpatetisované české duše, prožíval náš národ naprosto zřejmě největší a nejslavější epochu svých moderních dějin; to je tak zjevná pravda, že je až stydno to konstatovat a opakovat. Masaryk byl z rodu mravních oduševňovatelů zástupců, národní vůdce. Byl to, čemu naši pradědové říkali jménem zároveň komickým a vážným, jako byli oni sami: Otec vlasti. Nikoliv nálezcem těch a těch objektivních a dílčích vědeckých nebo jiných poznatků. Byl by mohl být prorokem. Byla v něm látka, z níž se rodí zakladatelé náboženství.

Tak jsem ho viděl a cítil již tehdy, sám studentský chasníček, a to mne činilo masarykovcem, třebaže náramně svobodomyšlným, ale jiného masarykovství podle mne není a už tenkrát nebylo. Čím jsem byl masarykovcem nevěrnějším, tím jsem byl Masarykovi věrnějším. A co mne už tehdy nejvíc popouzelo na české společnosti mého mládí, bylo nikoliv to, že jeho odpůrci nesouhlasí s tím nebo oním z kterýchkoliv jeho názorů, to jsem přece dělal sám se vším sebevědomím mládí, nýbrž to, že podezírají čistotu jeho úmyslů a vznešenost jeho inspirace a podkopávají v národě autoritu jeho českého i lidského ethosu. Cítil jsem až do krve, že snižují hodnotu češství, a že nevědomky strojí možnost pohromy své vlasti, kterou se, blázní, proti tomuto „zaprodanci“ Němců, Židů, atheistů, zednářů domnívají hájit. Mně Masaryk svítil jako hvězda.

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K·H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ
a
JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motorů
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * glúchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106
DOMÁCI TELEFON: 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným domů či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.PH.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

Serving your
family's financial needs
for over 60 years

**MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS**

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

IMPORTER

VALAŠSKÉ
PAPUČE

dokud zásoba
postačí

Velikosti 6-12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Jaroslav Seifert
Osm dní (1937)

To kalné ráno

Za sto let možná děti našich dětí
svým dětem budou vyprávěti
o šedém ránu čtrnáctého září,
na věky označeném v kalenári.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Až ze všech nás už budou jenom stíny
či prach, jež čas klást bude na hodiny
života příštích, v ranním šeru
chvilě se ozve bez úderu.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Tu chvíli před půl čtvrtou ranní,
ten okamžik a konec umírání,
když smrt se dotkla vrásek čela
a ranní mlhou odcházel.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Evropo, Evropo, až zvony rozhoupají,
měla bys první být mezi těmi, kdož lkají,
Evropo hrozná nad meči a děly,
ve světle svící, jež se rozhořely.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Zájem o osobnost a dílo
Jaroslava Seiferta - nositele Nobelovy
ceny za literaturu 1984 - ve světě roste

KANÁLSKÁ ZAHRADA
I
Teprve k máru jsem se naučil
mlouvat ticho.
Někdy vzruší mě než hudba.
V tichu zjevují se rozehvěslá smutná
a na rozcetích své paměti
naslechnějí jma, kteří
který čas pokoušel se zardousit.
Večer v korunách stromů slyšívám
i srdce práků.
A jednoho večera na hřbitově
naslechl jsem, z hloubky hrobu,
praskav rákev.

JARDÍ DEL CANAL
I
Només de gran he après
a estimar el silenci.
Comunio, de vegades, més que la música.
En el silenci apareixen senyals colpidors,
i a les cruïlles de la memòria
copces els noms
que el temps intentava ofegar.
De nit, a les capçades dels arbres,
sento els cors dels ocells.
I un capvespre, al cementiri,
vaig percebre, del fons d'una tomba,
el cruixir d'un taüt.

Moje „knihy roku 1984“

Podle zprávy z Vídně zemřel 16. listopadu 1984 v Praze František Lazecký - básník, esejista a subtilní lyrik, duchovní žák Leona Bloye. V prvních sbírkách patřil k Březinovu okruhu, ale od druhé poloviny třicátých let šel svou vlastní neopakovatelnou cestou. Hodnotu jeho poesie ocenili Šalda stejně jako Arne Novák. Cesty jeho poetiky byly pevně zakořeněny v estetických zákonech moderní české poesie. Jeho verš, jako u Seiferta, je srozumitelný, nezasíťovaný, a sklene se občas nad ním mohutný stín Claudelův. „Kulturníci“ padesátých let na obou stranách ostnatého drátu a minových polí přešli Lazeckého úmrtí mlčením. Věděli proč! Po dvacetiletém odmlčení vydal Lazecký v době dozívání Pražského jara rychle po sobě tři sbírky. Za jedinou noc jsem přečetl dvě, které vlastním, *Jenom vzlykot temnot*, sbírka, kterou vyvrcholila Lazeckého spirituální lyrika, a kouzelnou knížku veršů *Má přítelkyně hudba*, která je básnickou apotheosou díla Antonína Dvořáka. Bylo to znovusetkání a byl to jeden z nejsilnějších čtenářských prožitků roku 1984. Uvědomil jsem si, proč neostalinsté ustupují před Lazeckého verši.

Druhým hlubokým zážitkem

byl výbor Mikuláše Lobkowicze *Der Häftling Gottes* z poesie Jana Zahradníčka, doplněný vynikajícím Lobkowiczovým esejem o díle básníka, který byl mučedníkem moderní tyranie. Oba autoři Zahradníček a Lazecký jsou si až nepochopitelně spřízněni, i přes rozdílnou jejich estetickou formaci. Lobkowicz Zahradníčka nepřekládal, ale v pravém slova smyslu přebásnil.

Z cizí literatury mě zaujaly dvě politické knihy spřízněné hlubokým pohledem moderních Evropanů. Novinka Hanse Grafa Huyna *Vítězství bez války* (Sieg ohne Krieg), je variací jeho knihy *Útok*, která byla i přeložena - ovšem u této novinky se nedá mluvit o novém vydání, nýbrž o rozšíření a prohloubení stejného tematu, totiž sovětských dezinformačních metod, které sahají od války v Afghanistanu až po zneužití tzv. mírových hnutí. Autorem druhé knihy je spolkový kancléř dr. Helmut Kohl a má prostý název *Projevy* (Reden 1982-1984). Nedominují zde jen politické projevy; kancléř Kohl je doktorem filozofie a zamýšlí se zde nad etickým odkazem Martina Luthera, stejně jako nad tragickým povstáním z 20. července 1944 v Berlíně, či aktuálními otázkami reformy a perspektiv vysokých škol.

Antonín Kratochvíl

Další český film v Ciceru

Dalším českým filmem našeho filmového festivalu, který budeme promítat v pondělí dne 22. dubna 1985 je film „Sedmikrásky“

Film natočila režisérka Věra Chytilová s kameramanem Jaroslavem Kučerou. Hudbu k filmu složili Jiří Šust a Jiří Šlitr. Ve filmu hrají Ivana Karbanová a Jitka Cerhová.

„Sedmikrásky“ je hodnotný film plný lyrické krásy. Pojednává o dvou děvčatech, která jsou uchváčena krásou života a

svobody, kterou znenadání poznají. Film je produktem své doby, doby přechodného uvolnění tvůrčích sil v čsl. filmové produkci.

Nenechte si ujít tento umělecký, mimořádně hodnotný film. Přijďte jej shlédnout v pondělí dne 22. dubna 1985 v 7:30 hod. večer do školy T.G.Masaryka 5701 W. 22 Place Cicero, Ill.

Film má anglické podtitulky. Předsednictvo Odbočky „28. říjen“ ČSNRA

捷克現代民族詩人塞浮特

李歐梵

訪問史維耶考斯基 (F. Svejivsky) 後的雜感

捷克詩人 Jaroslav Seifert 獲了諾貝爾獎，把這四十年來他寫詩的歷史，也寫進了他的詩。他寫了二十五年，但真正成熟是在五十年代。他寫詩是為了表達他的情感，而不是為了寫詩。他寫詩是為了表達他的情感，而不是為了寫詩。他寫詩是為了表達他的情感，而不是為了寫詩。

史維耶考斯基在訪問中，談到了他對塞浮特的看法。他認為塞浮特是一個真正的詩人，他的詩是情感的表達。他寫詩是為了表達他的情感，而不是為了寫詩。他寫詩是為了表達他的情感，而不是為了寫詩。

Imenovaní Jaroslava Seiferta nositelem Nobelovy ceny za literaturu 1984 oživilo ve světě zájem nejen o osobnost básníka, ale i o jeho dílo a vyvolalo vlnu studií a překladů. Ohjevují se už i první rozsáhlejší ohlasy na různých stranách světa. Na doklad šíře těchto ohlasů přinášíme snímky publikací ze dvou sfér odlišných si navzájem jak geograficky, tak kulturními tradicemi: V literárním měsíčníku Lianhe wenxue vyšla na Taiwanu první rozsáhlá studie o J. Seifertovi napsaná prof. Leo Lee, a v hongkongském týdeníku Ming-pao stat „Dojmy z interview s prof. F. Svejivským/unor 1985“. Obě stati jsou provázeny výběrem básní Seifertových z různých období jeho tvorby. Překlady básní a výbor vznikly na chicagské universitě spoluprací prof. Leo Lee, který je sám básníkem, a prof. F. Svejivského. - Druhý doklad připomíná právě vydaný výbor Seifertových básní v jazyce malého národa Španělska, Katalánců. Zášlubu o to má pani Monika Zgustová, která je českého původu a je nyní provdčana v Barceloně. Její výbor je nazván El Crit Dels Fantasmes I Altres Poemes (Křik strašidel a jiné básně), přinášíme paralelní znění originálu a překlady do kataláňštiny.

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE
KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS - ZRCADLA
8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459
WILLIAM KRÁTKÝ
evropský vyučení sklenář u dědy a otce v Československu

Pravidelné české bohoslužby
jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru, Ill. - 2414, S. 61st. Ave.

Prosba k našim kanadským

Prosíme naše kanadské čtenáře, aby své předplatné vyrovnávali v USA dolarech.
Roční předplatné Hlasu národa pro USA - 30.00 US dolarů a pro Kanadu US \$32.00.
O tuto laskavost Vás prosíme, poněvadž v poslední době naše banka, které Vaše kanadské peníze k výměně posíláme, zvýšila za tuto službu svoji sazbu, která je neúměrná a pro nás opravdu neúnosná.
Děkujeme Vám předem za laskavé pochopení a podporu naší práce.

Redakce

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

NAVRAT DOMŮ

(Pokračování ze str. 11)

A tak jsme během dvou přístřích dnů místo vítězné cesty do Prahy objížděli všechna týlová americká velitelství. Od velitele pluku, dlouhé kilometry dozadu, až k hlavnímu stanu generála Pattona. Jeden z nás, československý důstojník, si vyžádal slyšení u pobočníka Pattonova. A tam se dověděl část trpké pravdy.

„Jsou ještě vyšší páni než je generál Patton. A ti rozhodli, že dále nepůjdeme. Zdá se, že jsme na této frontě dobojovali.“

„Ale proč? Proč právě tady a ne o kousek dále? Jsme z Čech a tam jsou přece ještě Němci.“

Pokrčil rameny. „Lituji, nemohu na tom nic změnit. Jste přece voják a víte, co je to rozkaz. Neslyšel jste nikdy nic o tom, že se plány v této válce dělaly v dohodě se všemi spojenci? Neslyšel jste nikdy nic o pásmech?“

„Znamená to tedy, že se po šesti letech života v cizině máme na prahu Čech, obrátit a jet zpátky do Francie a třeba si ještě vybrat dovolenou do Anglie a čekat, až tato válka skončí?“ zněla další, poslední a trochu ironická otázka.

„Ano,“ pravil pobočník klidně. „Zdá se, že to bude nejmoudřejší. A zachovejte klid. Já vím, je zde mnohé, co nechápete. Ani já to nedovedu pochopit. Ale vrchními veliteli vojáků jsou vždy politikové.“

Tak skončily naše sny o návratu do Prahy. Ještě se zde dělo mnoho významných věcí, ale ztratili jsme chuť dívat se na ně. Přijela jedna z jednotek naší samostatné brigády a převzala město Cheb. Fotografovali a filmovali jsme je při vjezdu na chebské náměstí. Potřásali jsme si s nimi rukama a přáli jim vše nejlepší a hlavně mnoho klidu ve chvíli, až poznají, že „jsou ještě vyšší páni...“

A potom místo domů otočili jsme těžký cestovní Humber zpět do Francie. Na hranicích u vesničky Wies stál zbrusu nový hraniční sloup Československé republiky. Poblíž na stožáru vlála československá vlajka. Pozdravili jsme ji na cestě zpátky. Aspoň kousek domova jsme viděli, kousek českých hor a jedno město, které patří republice. Snad se brzy opět vrátíme. Vždyť jsme už šest let na této dlouhé cestě. Vždyť za těmi horami na východ leží naše města a vesnice a čekají na svobodu stejně netrpělivě, jako my čekáme na návrat domů. Šest let to trvalo. Šest dlouhých let...

LOKARUD

STALO SE V ADVENTU

(Pokračování z min. čísla)

Zpráva strážmistra SNB Antonína Goldbrichta o případu takzvaného Čihošťského zázraku

Šetření v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Čihošti, okres Ledeč/S. jsem provedl 9. ledna 1950 v době od 14.00 do 16.30 hod. za přítomnosti místního faráře Josefa Toufara, bytem tamtéž, rozeného 14. července 1902 v Arnolci u Jihlavy.

Kříž, o kterém je řeč ve věci zázraku, stojí na hlavním oltáři. Stál pootočen směrem ke kazatelně, přičemž kolmé břevno kříže bylo skloněno kupředu tak, že vrchol kříže přesahoval základnu - podstavec, ve kterém je kříž upevněn. Podstavec tvoří dřevěná polokoule o průměru 8 cm, kříž sám je vysoký 47 cm. V kostele jsou podobné kříže tři a všechny pocházejí přibližně z roku 1901.

Při prohlídce kostela jsem nenašel stopy po nějakém zařízení, pomocí kterého by bylo možno křížem manipulovat. Jen po zdi je vedena bílá šňůra elektrického vedení.

Farář Toufar nemohl dát k případu žádné vysvětlení. Tvrdí, že ničeho nepozoroval. O pohybu kříže se dozvěděl teprve později od svých farníků a kostelníka Čufíka, rozeného 12. září 1892, bytem v Čihošti.

Vyslechl jsem několik svědků v Čihošti a v sousedních přifařených obcích:

Růžena Prchalová, nar. 10.4.1910, bytem Kynice: Svědkyně pozorovala, jak se křížek na hlavním oltáři naklonil. Naklonění prý bylo tak hluboké, že měla obavy, že křížek spadne. Pak se ale kříž vrátil do původní polohy, chvíli tak setrval a potom se vyklonil hluboko na druhou stranu. Jev se opakoval třikrát nebo čtyřikrát.

František Černohub, nar. 10.7.1914, dělník, bytem Čihošť: Stál v kritické chvíli na kůru a mohl dobře pozorovat faráře Toufara. Uvádí, že v kritické chvíli, kdy farář položil ruku na prsa a druhou ukázal k oltáři, dal se křížek do pohybu. Svědek považuje za vyloučené, aby farář prováděl jakékoli machinace. V čihošťském kostele je kůr položen poměrně vysoko a kazatelna nízko. Svědek uvádí, že ze svého místa viděl faráře až na kolena. /Výpověď jsem prošetřil a údaj se shoduje s mým pozorováním./

Karel Urban, nar. 8.2.1900, zemědělec ve Zdislavicích: Svědek si pamatuje pouze to, že křížek se dal do pohybu nejprve na levou stranu a potom na pravou.

Božena Polívková, nar. 2.5.1914, Hroznětín: Potvrzuje výpověď předchozích svědků. Uvádí pouze, že se hrozně lekla.

Vincenc Dvořák, nar. 5.4.1913, zemědělec v Hroznětíně: Uvádí, že pohyby kříže bylo možno zřetelně pozorovat.

Podobně vypovídají další svědkové: Karel Krajanský, Jaroslav Kolář, Václav Trhlík, Vojtěch Fajta, vesměs z Čihoště.

Podle všech svědeckých výpovědí se farář Toufar těší nejlepší pověsti a plně důvěře svých farníků, kteří se k němu často obracejí ve svých privátních záležitostech. Politicky se farář Toufar nijak neexponuje. Projevuje však kladný poměr k lidové demokratickému zřízení, o čemž svědčí jeho spolupráce s místním svazem mládeže při přípravě kulturních večerů a vánočních nadělek.

Antonín Goldbricht v.r.
strážmistr SNB

V Ledeči n.S 10. ledna 1950

Než strážmistr Goldbricht svou zprávu podepsal, ještě jednou ji pozorně přečetl. Usoudil, že v ní nezanedbal nic, co by mu mohl někdo z nadřazených vytknout. Spokojen se svým dílem, připojil ke zprávě dvě skicy vnitřku kostela v Čihošti a jeho umístění v obci a zalepil obálku s adresou krajského velitelství SNB.

V dalších dnech se nedělo nic, ale asi za dva týdny obdržel strážmistr Goldbricht pokyn, aby do čihošťského případu ze své pravomoci nijak nezasahoval.

Strážmistovi Goldbrichtovi bylo jasné, že tento pokyn znamená, že se případem bude zabývat někdo jiný. Pochopil, že ta věc v Čihošti je vážnější, než si zprvu myslel. Udělal dobře, že na ni upozornil na kraji.

Ohlas pověsti o čihošťském zázraku způsobil, že kostel Nanebevzetí Panny Marie se stal něčím jako poutním místem. Na nedělní bohoslužby přišlo tolik lidí, že kostel nestačil. Přestal platit zasedací pořádek a čihošťští nalezli svá místa obsazena příchozími. I o všedních dnech přijíždějí zvědavci, aby se podívali na zázračný křížek na oltáři. Mnohé sem vedla náboženská víra, jiné pouhá zvědavost.

A jiné zase služební horlivost.

Černé automobily, které v obci vždycky vyvolaly úzkostný šeklid, se v těch dnech objevily několikrát. Buňatův Lojzek vyprávěl, že z koruny hrušně na sadu pozoroval, že černé auto zastavilo před kostelem a že z něho vystoupili tři muži. Jeden odemkl dveře kostela a všichni vešli dovnitř. Nezdřeli se příliš dlouho. Rychle nasedli a auto odjelo. Lojzek ještě viděl, jak farář Toufar vyběhl z branky ve farní zdi. Cizí muži se ani nenamáhal za sebou zavřít kostelní vrata. Farář Toufar je potom sám zamkl.

A pak přišla sobota 28. ledna.

Černou taturu, která zastavila před farou, nikdo ve vsi neviděl, protože přijela rovnou od silnice a do obce vůbec nezajela. Ve voze zůstal řidič a ze zadních dveří vystoupili dva muži. Šli najisto k vrátkům ve farské zdi, jež byla v tuto dobu nezamčená. Rychlým krokem přešli po pěšince, posypané opršným pískem, jež vedla zahradou rovnou ke vchodu do fary.

Zazvonili. A po druhé silněji a netrpělivěji. Konečně jim Mařenka otevřela.

Jsme ze zahraniční tiskové agentury, můžeme mluvit s panem farářem?“

Než jim Mařenka mohla odpovědět, vyšel Toufar do předsíně.

„Pane faráři, můžeme vás poprosit, abyste nám ukázal kostel?“

Toufar si spěšně oblékl sako a obul boty. Neteř mu podala tmavomodrou šálu, kterou si omotal kolem krku. Vyšel bez pláště a prostovlasý.

Mařenka se za nimi dívala ode dveří. První šel farář, oba muži za ním. Přešli pískovou cestu a branka ve zdi se vrzavě otevřela. Do ticha zaznělo kovové přibouchnutí. O chvíli později se ozval dutý zvuk, jaký vydávají dveře automobilu. V zápětí se rozezněl motor a bylo slyšet, jak se vůz dal do pohybu. Zvuk se rychle vzdaloval.

Mařenka se rozeběhla k železným vrátkům a rychle je otevřela. V měkké blátivé, napůl zasněžené cestě viděla čerstvé stopy pneumatik. Zdálo se, že motoru rychle jedoucího vozu.

Na vratech kostela byla přilepena červená páska, opatřená úředním razítkem.

Rozeběhla se k prvnímu stavení. Slyšela štěkot psů. Přeskakovala louže s rozbředlým sněhem. Do světlice vpadla ve chvíli, kdy mladá Dvořáková přebalovala své nejmenší. Pes, který s ní vběhl do místnosti, se k ní začal lísat.

Mašinérie se rozjíždí

Zpráva o zatčení faráře Toufara neměla tak rychlá křídla, jako zvěst o zázraku, a nedoletěla tak daleko. Nevyšla o něm nijaká zpráva, stejně jako o jiné akci Státní bezpečnosti, k níž došlo ve stejném kraji a rovněž proti církevním osobám. Třicátého ledna zastavil přepadový vůz před branou želivského kláštera a příslušníci Státní bezpečnosti s namířenými revolvami vyvedli několik řádových bratří a poručili jim vstoupit do vozů. Mezi nimi byl i představený kláštera Vít Tajovský.

Dopis na úředním papíru předsednictva vlády zval účastníky porady, jejíž termín byl 30. ledna v 10,30 hodin.

Procházka měl ještě půl hodiny času. Šel zvolna po nábřeží pod Letenskou strání. Po Vltavě ještě pluly zbytky ledu a strání byla zimně tmavá, ale ve vzduchu už bylo cítit předjaří. Šel s rozepnutým zimníkem a bez rukavic.

Od samého rána měl příjemnou náladu. Neměl toho dne žádnou jinou povinnost než tento aktiv, a tak si ráno přiležel, vykoupal se, oholil se pečlivěji než jindy a uvařil si kávu.

Byla to šťastná náhoda, že se na schůzce se sovětskými poradci potkal s Faitem. Ušetřil si cestu k němu. Tentokrát ho pozvali asi nedopatřením, anebo možná i proto, že jeden z poradců nebyl vnitřák, ale expert na zemědělské otázky. Proto pozvali několik lidí ze zemědělského oddělení. O pauze šel za Faitem a zeptal se ho, zda by pro něho nebylo něco v církevním referátě.

Fait ho neodbyl, jenom se ho zeptal, co si od církevního slibuje. Sám nevěděl. Vlastně se chtěl zbavit zemědělství. Řekl to Faitovi přímo. Fait jeho vysvětlení přijal a řekl, že se uvidí. Procházka litoval, že se na rozhovor s Faitem lépe nepřipravil a nedokázal mu říci nějaký pádný důvod. Takhle všechno zkazil. Ale ukázalo se, že Fait byl ten pravý člověk, na kterého se obrátil. Za týden dostal úřední sdělení, že ho přerazují do církevního oddělení a v obálce byla přiložena pozvánka na schůzi na předsednictvu vlády.

Procházka nechtěl přijít na schůzi příliš brzy a ještě chvíli postával před Strakovkou. Hlídec u vchodu se prokázal pozvánkou. „Zasedačka číslo tři v prvním patře,“ řekl uniformovaný soudruh. Ukázalo se, že přišel první. Pod dohledem jednoho úředníka roznášelo několik ženských po stolech s bílými ubrusy lahvičky s nechlazenou Bílinskou kyselkou, sklenice a popelníčky. Procházka si všiml, že na stoly dávají i krabičky s cigaretami. Tohle tedy na zemědělském nebylo.

(Pokračování příště)

St. Methodius Centenary, 1985

Sts. Cyril and Methodius, by F. Ekert (translated and abridged).

(Continued from last issue)

Christianity had reached Crimea (the Chersonesus, the Tauric Peninsula) very early. Emperor Trajan (98-117) exiled Pope St. Clement (92?-101) to this outpost of the Roman Empire. When St. Clement came there, he found more than two thousand Christians there. These were convicts sentenced to hard labor in the marble quarries. St. Clement preached the Gospel to them and many were converted to Christianity. The pagan Roman emperor was enraged and in the year 100 condemned St. Clement to be thrown into the sea with an anchor tied to his neck. The Christians found St. Clement's body when the tide receded, and they buried it on a tiny island not far from the shore. Later, a shrine was built over his grave. In the course of the disturbances accompanying the migration of nations, this shrine was destroyed and the city of Cherson was leveled. Later, when the city arose from its ruins, no monuments to its past were to be found there.

The learned Cyril knew that the grave of St. Clement was near Cherson, and for a long time he searched for it without any success, until he overheard someone relating the oral tradition that the body of this martyr had been buried on the nearby tiny island. He then obtained permission of George, Archbishop of Cherson, to search the island for St. Clement's body. Accompanied by a procession of clergy and pious folk, he went to the island. Here they began to dig and uncovered the foundations of the former shrine. With God's help Cyril found the relics of St. Clement in the ruins of the shrine; the instrument of his martyrdom, the anchor, was also discovered there. His soul filled with joy and gratitude to God for this happy discovery Cyril brought the relics to Cherson, where the Christians venerated St. Clement's remains. This discovery took place December 30, 861. Then Cyril obtained the archbishop's permission to carry the relics with himself on his journeys.

Having completed his preparations for his mission, Cyril sailed across the Sea of Azov to the shores of the Khazar territory. This country extended eastward to the mouth of the Volga River emptying into the Caspian Sea and westward to the Sea of Azov and Black Sea. At the beginning of the ninth century, the Khazars subjugated the Slavs settled along the Dnieper and Oka rivers, so that territories embraced a substantial part of present Russia.

As soon as the Chagan learned that the Christian heralds of the faith sent to him from Constantinople had arrived on Khazar soil, he sent a number of important officials to welcome them, and he offered Cyril and his companions lodgings in the Chagan's own house.

The first day after Cyril arrived, a debate with the Jews was held at the Chagan's court. The Chagan himself asked the newly arrived heralds of the faith about the doctrine of the Blessed Trinity. When the Jews who were present began to speak crudely and blasphemously about the incarnation of the Son of God, Jesus Christ, Cyril proceeded to disprove their objections by quoting texts from Moses and the Prophets, especially from Isaiah and Daniel. This he did so thoroughly, clearly, and conclusively that the Jews were shamed into silence.

Ingenuously Cyril disposed of their objections that it was not possible for God to become incarnate and to dwell within a human person, concluding with these words: „Therefore, are they not weak in the head who assert that God cannot enclose himself within a human being? After all, he did enclose himself in a bush, and in a cloud, and in thunder and smoke when he appeared to Moses and to Job. For how could he cure any other one than the one who was sick? If, then, mankind had perished in a disaster, from whom else could regeneration come to it if not from the Creator himself? Answer me. If the physician wishes to apply a plaster to the sick person, does he apply it to a tree or to a stone? And will he be able to cure a human being in that way? And why did Moses extend his arms and through the Holy Spirit say this prayer: ‚Merciful Lord, do not appear to us any more in stormy thunder claps and in the sound of the trumpet, but take away our sins and take up thy abode within us.‘ For that is what Aquila said.” And in this manner he argued that if God wished to bring salvation to man, he had to take up his abode within man. After listening to his arguments supported with citations from Sacred Scripture, the Chagan and all the court agreed that Cyril had been

sent by God himself to instruct them and that he refreshed them to satiety with the honeyed words of Sacred Scripture.

The next day Cyril was confronted by the Mohammedans. The scholars began extolling Mohammed as the greatest prophet of all prophets, and they placed him even higher than Jesus Christ. Cyril, however, provided them with compelling evidence that Mohammed was counterfeit prophet and that his teaching betrays a person into the abyss of vices, particularly lust and cruelty. After these disputations, the first counselor of the Chagan's court turned to the assembled Jewish and Mohammedan scholars and said: „With the help of God, this our guest has tumbled to the ground all the pride of the Jews; and yours as defiled he has flung across to the other bank of the river. Just as God has given to the Christian emperor power over all the nations and the most perfect wisdom, so also he has given faith; and without it no person can live the eternal life. Glory be to God forever.” The Chagan and all the nobles and people present there shouted loudly indicating their agreement with this solemn evaluation of the debate.

Seeing and hearing this, Cyril burst into tears of joy, and he admonished the Khazars present to receive the sacrament of Baptism. Two hundred of the Khazars, nobles, asked for Baptism, and thus the first foundations of Christianity were laid in this nation. The Chagan himself wrote a letter to the Emperor in Constantinople, describing this joyful event and thanked him for sending such eminent heralds of the faith to his people.

Cyril then made several apostolic journeys to preach the Gospel of Christ among the Khazars. His travels took him as far as the passes through the Caucasus Mountains. Finally, he left the continuation of his work in the Lord's vineyard to his successors. Leaving a few companions of his to stay among the Khazars to continue the work so happily begun, he prepared for his return to Constantinople. The Chagan, out of gratitude, offered Cyril many gifts, but Cyril refused to accept any gold or silver. He requested only that the Greek prisoners who were being held as slaves by the Khazars be released to him. The Chagan gladly agreed to this. Thus about two hundred Greek slaves were given their freedom and were allowed to return to their native country with Cyril.

On his return journey from the country of the Khazars, Cyril stopped for some time in Crimea, the Tauric Peninsula. Here, in the town of Ful, he learned of an ancient oak tree under which the pagans performed idolatrous sacrifices, worshiping the oak tree as a deity, claiming that it provided them with rain and good crops. Cyril went to see this oak tree and tried to explain to the people how foolish it was to carry on such superstition. He told them that the tree should be rooted up and burned. This they did.

Carrying the relic of St. Clement and the Chagan's letter of thanks, Cyril and his companions returned to Constantinople. There was great rejoicing in Constantinople over the brilliant success of his apostolic work among the Khazars. For the time being, Cyril took up his residence as a priest of the Church of the Holy Apostles in Constantinople. At this time, Cyril's brother Methodius was appointed abbot of the Polychron Monastery, which had about seventy monks.

There is a tradition among the Bulgarians that Cyril and Methodius preached the Gospel in their country. They venerate these two brothers as apostles to Bulgaria. At the time when their mission to the Khazars was concluded, Bulgaria was ruled by King Boris (852-888). His territory included Hungary, Sirmium, Transylvania, Walachia, Moldavia (the lands neighboring Serbian Moravia), Albania, a part of Macedonia, and Bulgaria itself. A monk-priest named Constantine Kufaras was held prisoner in Bulgaria. Empress Theodora arranged the release of this prisoner, that is, this monk-priest in exchange for the release of King Boris's sister who had been sent to Constantinople for her education. When Boris's sister returned, she revealed that she had been converted to Christianity, and she urged her brother the king to become a Christian. Legend has it that a monk named Methodius visited King Boris's court at the time. After discussing Christianity with the king, Methodius decided to paint a picture of the Last Judgment and to explain the significance of this picture to King Boris. After hearing Methodius's discourse on the Last Judgment, King Boris asked to be instructed in the faith, but he postponed his baptism until the year 864, when Joseph Bishop of Constantinople baptized him. This is the explanation for the tablet with the Last Judgment picture with which St. Methodius is sometimes depicted in art. Many scholars, however, argue that the monk-artist „Methodius” who visited King Boris is not to be identified with Methodius the brother of Cyril.

(Continued in next issue)

REP. HENRY HYDE DINNER HONORARY CHAIRMAN

CHICAGO - Congressman Henry Hyde (R-9th, Des Plaines) will serve as Honorary Chairman for the forthcoming United Republican Fund of Illinois' 1985 Illinois Lincoln Dinner, Mon., Apr. 22, at 7:30 p.m. in the Marriott Hotel, 540 N. Michigan.

The event's highlight will be an address by New York Republican Congressman, and 1988 presidential hopeful, Jack Kemp, who will discuss the Republican Party and its future.

Congressman Hyde has said of Kemp: „There's no doubt that Jack Kemp is the President's ideological heir.”

A leading conservative in the U.S. Congress, Kemp has long supported democracy throughout the world. He and his wife helped to establish C.R.E.E.D., the Christian Rescue Effort for the Emancipation of Dissidents, an organization devoted to improving the conditions of Christians behind the Iron Curtain.

„The \$100 a plate donations for the dinner will give Illinois Republican candidates a head start in 1986. We're dedicating all monies raised toward those contests,” explains Ken Wright, Fund president.

The semi-formal event gets underway with a V.I.P. cocktail reception at 6 p.m., followed, at 6:30 p.m., by another cocktail reception open to all of the expected 1,000 guests.

Founded 50 years ago to pool resources to support Republican candidates, the United Republican Fund is the oldest Republican organization of its kind in the nation. It's already raised \$35-million in their behalf.

For further information about the dinner, and to receive an invitation, phone 558-9080.

FOR MORE INFORMATION CONTACT:

David Wilke
Kemp Dinner Publicity Committee

O.: 726-4128

H.: 525-6980

HLEDÁM

DOBROU ženu a hospodyni, mluvící naší mateřštinou. Jen čestně. Je mi 57 let, jsem zdravý a pracovitý. Foto vítáno!

Do adm. t.l.

Značka: Samota tíží!

VOICE OF THE NATION

APPLY NOW FOR OCCUPATIONAL THERAPY ASSISTANT

Applications are now being accepted for entry into the Occupational Therapy Assistant Program offered jointly by Chicago City-Wide College and Cook County Hospital.

Dr. Richard K. Tworek, Director of the Health Services Institute of Chicago City-Wide, one of the City Colleges of Chicago, said the two-year program that leads to an Associate in Applied Science degree prepares graduates to assist in the rehabilitation of individuals whose daily living ability is impaired or threatened by illness or injury.

Employment opportunities are excellent, said Tworek. He added: „An Occupational Therapy Assistant can seek employment in hospitals, nursing homes, schools, rehabilitation or senior centers and in special workshop outpatient clinics. Entry level salaries average between \$13,000 and \$15,000 annually.”

Applications for the next semester which will begin in mid-August should be sent to Chicago City-Wide College, to Health Services Institute at Cook County Hospital, 1900 West Polk Street, Chicago, IL 60612. For details, call 633-5990.

Dr. Tworek also said that applicants must be at least 18 years of age, must be a high school graduate or have a General Educational Development (GED) certificate, equivalent to a high school diploma, and must have completed college-level courses in art, anatomy and physiology, human growth and development, English, psychology, sociology and speech communications.

Students who are accepted into the program must complete 12 months of clinical-based education at Cook County Hospital and other affiliated hospitals and clinics in the areas of physical disability, psychiatry and related clinical rehabilitative courses.

For more information and an application, call 633-5990.

St. Procopius Abbey's newly-elected Abbot Hugh Anderson, O.S.B., with his two retired predecessors on the April 9 Abbatial Election Day. At left, Abbot Thomas Havlik, O.S.B., abbot from 1971 to 1978. At right, Abbot Valentine Skluzacek, O.S.B., who served from 1978 until his retirement last week on Easter Sunday 1985.

Saint Procopius Abbey

THE NEW ELECTED ABBOT OF ST. PROCOPIUS ABBEY RT. REV. HUGH ANDERSON, O.S.B.

The Benedictine Monks of St. Procopius Abbey, Lisle, Ill., today elected as their eighth abbot, Rt. Rev. Hugh Anderson, O.S.B. Abbot Hugh will serve as spiritual father to the 72-member monastery. He succeeds Rt. Rev. Valentine Skluzáček, O.S.B., who retired on Easter Sunday.

Abbot Hugh has been associate pastor of St. Joan of Arc Church, Lisle, since 1982. He

also has served as a member of the Abbey's board of seniors, the priests senate of the Diocese of Joliet and the diocesan board of conciliation and arbitration.

A native of Ohio, Ill., Abbot Hugh obtained degrees at Illinois Benedictine College and Indiana University. He was professed as a Benedictine monk June 24, 1959 and ordained to the priesthood May 22, 1965. Abbot Hugh taught Latin at Benet Academy, 1961-65, during which time he also was assistant registrar at Illinois Benedictine College. He was College admissions director, 1965-69, and assistant principal of Benet Academy, 1970-82.

St. Procopius Abbey celebrates its hundredth anniversary this year. Its members serve in teaching and administrative positions at schools founded by the monks, Benet Academy and Illinois Benedictine College, Lisle, Ill., and at a Taiwan mission, as well as in chaplancies and parishes in the Midwest and elsewhere in the United States.

TWO SPECIAL DEPARTURES TO CZECHOSLOVAKIA JUNE 14 - JULY 5

Two week motorcoach tour of Germany, Austria, Hungary and Czechoslovakia plus 1 optional week in Prague with tickets to the SPARTAKIADA

JUNE 24 - JULY 15

One optional week in Prague with tickets to the SPARTAKIADA plus two week Grand Tour of Czechoslovakia

CALL -

LIHANI - NEMECEK TRAVEL

5923 Broadview Rd.
Cleveland, Ohio 44134
☎ (216) 749-7458

ONLY A FEW SEATS LEFT -
CALL AS SOON AS POSSIBLE

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

U.S. — SOVIET BOUNDARY

We have received information which we believe deserves wide circulation because of its strategic and economic importance to the American people. We have not seen this story covered by the media.

According to Carl Olson of The Conservative Caucus Research, Analysis & Education Foundation, located in Vienna, Virginia, near the nation's capitol, "The State Department appears ready and willing to surrender five strategic Alaskan islands and hundreds of thousands of square miles of oil-rich Alaskan outer continental shelf to the Soviet Union without full public debate and Senate ratification of a treaty."

Now that oil has become so important to all industrialized nations, and Alaska has become the site of wide-ranging oil exploration, the location of the maritime boundary between the U.S. and the Soviet Union has become critically important.

Olson and the Foundation charge that the U.S. State Department is in the process of giving away territory, and thereby potential oil reserves, which rightfully belong to the United States.

This alleged "surrender of U.S. territory" came to light in March last year when a notice of the leasing of outer continental shelf lands in the Navarin Basin was placed in the March 16 issue of the *Federal Register*.

On a recent fact-finding trip

to Washington a member of our staff attempted to ascertain the facts in this case. He was able to determine the position of the State Department from a letter from State Senator Phil Gramm in which a Department spokesman stated, "The concern that the United States is engaged in a give-away of U.S. territorial interests is unfounded. . ."

From the remainder of the letter it is apparent that the main bone of contention between the position represented by the Foundation and the State Department concerns the actual maritime boundary. The State Department states that it regards the 1867 Convention Line, established when Alaska was purchased from Russia, "as our maritime boundary with the Soviet Union."

On the other hand, the Foundation contends "the State Department's International Boundary Study No. 14 (revised 1965) on 'U.S.-Russia Convention Line of 1867,'" states otherwise. To wit:

"Rather than a boundary *per se*, this report concerns a convention line which ordinarily appears on official maps in the same manner as a boundary . . ."

"Furthermore, in keeping with the policy that *the line does not constitute a boundary*, the standard symbol for the representation of an international boundary should never be used."

Obviously, the State Department in 1965 did not consider the 1867 Convention Line to be a maritime boundary.

It is clear there is sufficient significance to this issue and enough controversy involved that this matter should receive full discussion in Congress before any agreement is finalized.

The American people deserve to know all the facts pertaining to this case. We don't need another Panama Canal give-away!

Do New Yorku a okoli

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlacinka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaternicky a jelitka každý den čerstvě. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL
35-10 DJTMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36 ulicí) Telefon AS 8-8468.

Take
stock
in America.